

El monstruo de la cama

Eran las 10 de la mañana y Lola, la madre de Alba, le pidió que por favor fuera a comprar el pan.

De camino a la panadería, Lola pasó por al lado de un callejón. Era uno de esos callejones donde a todo el mundo le aterrizzaba entrar, pero a Alba no le daba miedo.

Justo en ese instante, Alba escuchó un sonido muy curioso. Aunque ella no le prestó especial atención.

Al llegar a casa, Lola le dijo a su hija que recogiera la habitación. Cuando fue a meter la ropa limpia en el armario, encontró una especie de masa viscosa que tuvo que recoger. Era verde y asquerosa.

Cuando Alba fue a hacer la cama, vio algo que brillaba debajo. Era algo de tamaño medio, marrón y con una cola muy larga.

Al principio, Alba pensó que era uno de sus juguetes pero, de repente, notó que se movía y que la observaba. Entonces, decidió mirar debajo de la cama.

Llegó la hora de la cena y Lola, la madre de Alba, la llamó pero ella no respondió. Después de llamarla unas cuantas veces y que no le contestara, Lola decidió subir a buscar a su hija pero no estaba ni en el balcón ni en la sala de juegos.

Por lo tanto, fue a revisar que no estuviera en su habitación.

Lola vio que algo pasaba debajo de la cama. Cuando miró para ver que era, en ese mismo instante, escuchó un grito.

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaah!!!!

El monstruo de la cama había devorado a su hija y ahora saldría de la cama para intentar comerse a su madre Lola.

MADUIXA CADUCA

UN MONSTRE BO?

Hola, em dic Blue.

Sóc un monstre, però no sóc un monstre qualsevol, sóc un monstre bo.

La gent em té por, perquè la meva mare sí que és un monstre, de les de veritat i tothom li té molta por, fins i tot, jo.

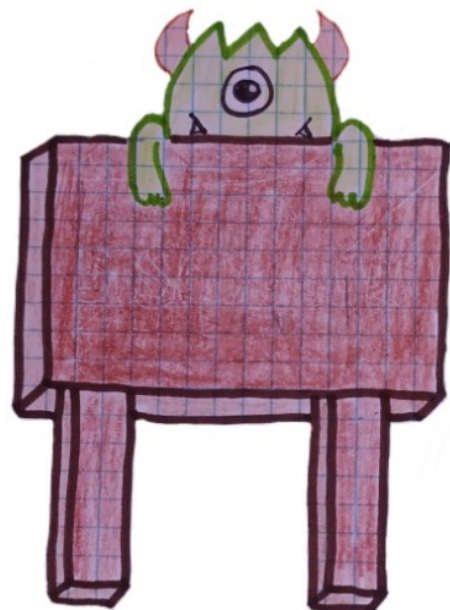
Visc en un descampat on tot està ple d'escombraries. Normalment fa fred, olora malament i està molt lluny de la ciutat.

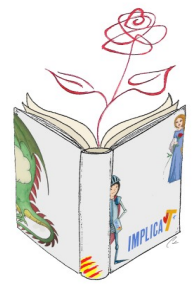
La meva mare no em deixa anar a la ciutat i, encara menys, sol.

De vegades, m'escapo i intento fer-me amic d'algun nen petit. Alguns, directament no volen jugar amb mi. D'altres sí, però els seus pares, quan veuen els seus fills amb mi, els agafen i se'ls emporten.

La meva mare sempre descobreix que m'he escapat a la ciutat i, quan arribo al descampat, està molt enfadada i, en aquell moment, sí que passo por de veritat.

M A D

ELS MONSTRES

Una vegada que jo anava cap el bosc em vaig trobar uns monstres.

Els vaig veure i amb vaig anar corrents però més endavant hi havia més d'un monstre, així que amb vaig parar a parlar amb ells.

Ens vam fer amics i vam anar tots junts a la casa dels monstres. Vam estar parlant una bona estona.

Ja era massa tard i me'n vaig quedar a dormir a la seva casa.

Tenia una mica de por per si em passava alguna cosa.

Ja era de dia, vam sortir a donar una volta i vam arribar a la meva casa i ells a la seva.

Des d'aquell dia, ens vam fer amics.

CALIFORNINE

El monstre del bosc

Hi havia una vegada una noia que es deia Daniela. Vivia amb el seu germà Daniel i amb els seus pares en una casa en mig del bosc. No tenien veïns, no hi havia botigues, només hi havia molts arbres al voltant de la casa.

Un dia pel matí, la Daniela es va aixecar i es va adonar que estava tota sola a casa, però la Daniela no li va donar importància.

- La meva família està donant un passeig pel bosc - va pensar.

Va passar tot el dia sola a casa, fent neteja i el menjar. En tot el dia, no va vindre ningú, així que va decidir anar a buscar a la seva família.

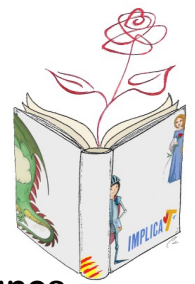
La Daniela va preparar una llanterna perquè era tot fosc, i un abric perquè feia fred. Ràpidament, va obrir la porta i va marxar.

Va caminar entre els arbres hores i hores, però no trobava a ningú, i de cop i volta se li va fondre la llanterna i es va quedar sense llum, així que va cridar el més fort que podia per veure si li escoltava algú.

- Mamà! Papà! Daniel! Esteu aquí? – va cridar la Daniela.

De cop i volta, es va encendre una llum, la Daniela es va quedar impressionada, no podia creure el que estava veient.

En mig del bosc, hi havia un monstre que tenia unes ales i unes banyes de color vermell, un cabell negre i llarg, i no portava roba.

- Hola, has vist la meva família per aquí? – Va preguntar la Daniela.

El monstre es va apropar a ella, la va agafar del braç, i se la va emportar fins a una caseta vella, i dins de la casa, va veure a la seva família.

Estaven encadenats intentant demanar ajuda, però de cop i la volta la Daniela escolta una veu que deia.

- Daniela, desperta! – va escoltar.

Era tot un mal son, i la Daniela es va donar un bon ensurt.

CARITRINI

EL MONSTRE HUMÀ

El meu monstre té aspecte humà. Durant el dia sembla una persona com qualsevol altra però per la nit és el pitjor somni que pots tenir si veus com és. Mesura dos metres i quinze centímetres.

Té uns ulls que fan por i la seva mirada pot deixar-te congelat a l'instant si vols fer mal als seus éssers estimats. Ningú se n'ha escapat mai. La seva pell està plena d'escames dures que si et toquen curen les ferides i malalties.

No és un monstre dolent. Simplement es defensa quan es sent amenaçat. Fa una vida molt tranquil·la. Li agrada asseure's en un banc a prop d'un llac i també fer picnics en zones de gespa alta.

Té una filla i un fill. També monstres. Ells encara no ho saben, perquè l'aspecte de monstre apareix als 20 anys d'edat. Un monstre pot arribar a viure uns tres-cents anys, més o menys però canvien d'aspecte cada cent anys.

Els humans, no se n'adonen de que estan envoltats de monstres. Els monstres mai es revelen als humans perquè aquests creuen que son una amenaça. De fet, podrien conviure en pau i fer de la Terra un planeta millor.

Tot i això els monstres viuen amagats i no senten cap rancor. Es conformen vivint així i gaudint d'aquesta soledat. El món dels monstres és un món d'empatia i comprensió.

PAT TSUKI

LA VISIÓ ESTRANYA

Quan en Lluc tenia 7 anys, li agradava molt jugar amb els Megablocs. Feia grans torres, per després tirar-les.

Una d'aquestes vegades, ja havent tirat una de les torres, es va avorrir d'estar a la seva habitació i va anar a demanar-li permís a la seva mare per sortir a jugar.

Ella li va dir que li deixaria anar a jugar una vegada que recollia els blocs que havia deixat al pis.

Lavors, en Lluc es va girar per tornar al seu quart, però es va aturar perquè hi havia algú a l'habitació. Estava escoltant sorolls.

Es va trobar amb un ésser despietat i feroç que estava a la seva habitació recollint les joguines.

Hi havia encesa la llum, estava callat i es veia molt concentrat en el que feia.

Va tornar amb la seva mare una altra vegada, li va dir que hi havia un monstre a la seva habitació, ella va treure el cap, va observar la porta molt desconcertada per un parell de segons, i va dir: - Aquí no hi ha ningú.-

En Lluc va tornar a la seva habitació i va veure que l'efecte havia desaparegut, la llum estava apagada i les joguines seguien a terra.

Sí se li va fer estrany, però va decidir ignorar-lo, recollir simplement i sortir...

HOLA

Gerom el petit drac

Fa 65 milions de anys en un poblat petit ple de dracs hi havia un drac petitet que es deia Gerom. Un dia el Gerom estava volant a l'escola però quan va arribar tot estava trencat i a la runa, hi havia un drac mol vell, el seu nom era Dangolf. Va dir que ho havien els pinomorrr que eren part drac part alien part mocs.

Aleshores el Dangolf va dir que veia una profecia: un petit drac que te tres caps trobarà 3 artefactes màgics. I per trobar-los necessita una brúixola que apareixerà un dia a las 11: 30.

En aquell moment les campanes van sonar i de sobte "puf" una brúixola va aparèixer per portar-lo a la primera artefacte. El Gerom immediatament va a començar a caminar i després de hores es va fer fosc i tenia gana. Però afortunadament hi havia 9 porcs i unes quantes ovelles. Es va menjar els porcs i ovelles i la llana de las ovelles la va servir com un llit.

Era el segon dia i havia de travessar el mar i per tant va volar i volar fins a una estructura. Hi havia enigma a la paret: "un ha de ser un amb el aigua per passar". Hi havia una porta amb una espiral, pero havia de moure l'aigua per baixar. Per tant va mourà l'aigua a poc a poc i la porta es va obri i després havia de nedar en el oceà. Va nedar i nedar fins que arriba el fons on hi havia una bombolla d'aire i on havia de lluitar contra un esperit d'aigua. La batalla va se èpica però el Gerom va guanyar.

I de sobte va aparèixer un pot de pintura blava que va agafar. La brúixola va indicar la direcció del segon artefacte. Va volar cap a la

costa i era hora de caminar. 5 hores després va arribar el volcà fuji (muntanya real del Japó). Allà hi havia una inscripció que deia que per passar t'has de unir amb el foc. Va saltar al volca i va sobreviure i ara havia de lluitar contra l'esperit de foc. La batalla va ser èpica i va guanyar el Gerom. De sobta "puf" va aparèixer un pot de pintura vermella! També el va agafar i era hora de caminar 6 hores mes.

Després va arribar el temple elèctric on havia de sobreviure 100 bilions de voltatges d'electricitat i va fer-ho. Va sobreviure 100 bilions voltesges i ara havia de lluitar contra l'esperit d'electricitat i Gerom va guanya.

Va sortir de temple amb un pot de pintura groga i podies veure electricitat per l'esquena, com un llamp volant per al aira. Però quan va arribar es va trobar el rei Pinomorf i van lluitar durant hores i hores fins que el Gerom sabia que havia de fer servir tot el seu poder en un atac especial i va destruir tots els seus enemics i va salvar tots els dracs...

O potser no perquè venia un meteorit molt gran i el Gerom estava massa dèbil per moure's i com els dinosaures tothom moriria.

CRAIB

L'AMIC DEL MONSTRE

Tothom diu que està molt sol, però ell, no es sent gens sol.

Es diu Toni, té 10 anys i ell sent que no té pares, ja que mai estan a casa. Treballen moltíssim i, encara que vulguin que hi hagi una cangur, no s'ho poden permetre.

Tothom diu que el Toni està sol, ja que sempre que surt de l'escola, seu al banc del costat de l'església i es queda allà, tot sol, fins molt tard.

També ho diuen perquè sempre al pati de l'escola i en el seu temps lliure, es queda ell, amb la seva imaginació, jugant als Lalas, que és una joguina que venen al quiosc.

Un dia, li va donar al Toni per jugar al Solitari abans d'anar-se a dormir. A partir d'aquell dia, era la seva nova rutina.

Un dimecres estava a punt de començar a jugar quan, de sobte, va aparèixer qui seria el seu millor amic.

El seu nom era David, i era com una espècie de robot fet amb les restes d'un abocador. A partir d'aquell dia tot va ser diferent.

Ningú creia que existís en David.

El Tonia feia il·lustracions, el descrivia amb paraules, feia de tot perquè els seus companys s'ho poguessin creure. Per la manera com el dibuixava, els seus companys deien que era un monstre.

Però un dia, un adult li va dir que en fes una foto del seu nou amic.

El Toni va anar a casa tot convençut, va sopar, i quan era l'hora de jugar amb el David, li va fer una foto amb una Polaroid molt antiga i va anar a dormir.

L'endemà al despertar, va mirar la foto, però en David no sortia.

Tothom va riure d'ell i ningú no el creia, però ell seguia convençut que el seu amic era real.

Amb això vull dir, que no fa falta tindrè molts amics per sentir-te acompanyat, i que no tots els "monstres" són dolents.

TRESPUNTS

MISTERI A LES PROFUNITATS

Fa molt mes temps de que les primeres formes de vida catalogades que fins ara existien eren els sinemorfes.

Eren éssers marins de cua infinita i centenaris, alguns tenien més de nou-cents mil anys. Eren pràcticament immortals però si els apunya-les al cor morien. Era una tribu pacífica que cuidaven el medi marí per tot el món.

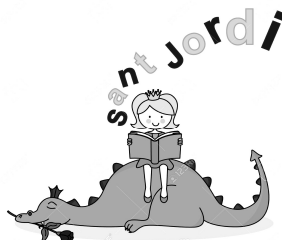
Uns van evolucionar i van crear diferents cultures quan van tornar al seu territori de naixement per quedar-se amb el palau, van iniciar una guerra.

Per sort els evolucionats van caure, però les seves restes van permetre tota la vida al mar.

Pocs van sobreviure. Només tres. Un va caure pel fenomen del asteroide que va acabar amb la vida dels dinosaures. L'altre va caure mal ferit a la primera guerra mundial.

Després de que la guerra mundial, va terminar al cos del sinemorfe i van néixer ferides al seu cos que mai es sanarien, a la segona guerra va caure.

Només un existeix, amb set de sang.

RAIM GRIS

EL POBLE DE LA TEMPTACIÓ D'URANUS

Hi havia una vegada, un petit poble que vivia dels cultius i de la ramaderia. Aquest poble tenia un senyor feudal i governava el poble junt amb els seus soldats.

Un dia com qualsevol altre va començar a posar-se el cel negre. El senyor feudal va decidir que tots els habitants anessin cap a les seves cases.

Quan va fer-se de nit, tots els fills de les famílies van anar a dormir. El senyor feudal va dir a tots els habitants, homes i dones, que anessin cap al seu castell.

Quan estaven dins del seu castell, el senyor feudal va dir que tenia una mala notícia.

La notícia era que el cel estava així perquè Uranus, que era el monstre que tots els pobles i ciutats temien, els atacaria. Els habitants es van quedar espantadíssims amb aquella esgarrifosa notícia.

Els habitants se'n van anar a les seves cases i van quedar-se dormits.

El senyor feudal els hi va dir que els atacarien però no sabien que anava a ser aquella mateixa nit.

Pel matí, una família va dir que havia desaparegut el seu fill i no sabien perquè.

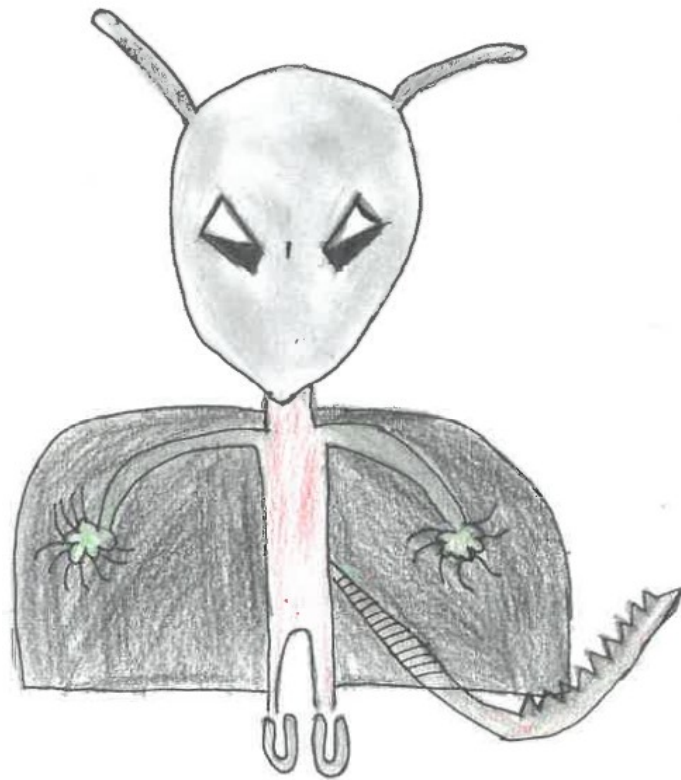

El senyor feudal va començar a pensar que havia estat Uranus. Aquell mateix matí va aparèixer Uranus al castell del senyor feudal, i li va dir, que podia elegir entre: que Uranus segrestés a tots els fills del poble o que el seu poble visqués governat sobre Uranus.

El senyor feudal va elegir que Uranus els governés.

Van passar 10 anys des de que havia passat allò amb Uranus. I aquell dia un fenomen desconegut anomenat Shasta va atacar a Uranus i el exèrcit de Shasta va guanyar.

Shasta va salvar a tots els habitants d'Uranus i van viure feliços per sempre.

GOZART

Titan, la lluna dels monstres

Titan, al satèl·lit més gran de Júpiter, hi resideixen uns monstres molt estranys i de tot tipus.

Del que us vull parlar és d'un monstre d'origen volcànic anomenat Volcani. S'alimenta d'altres monstres més petits, de vampirs i altres criatures.

És un monstre molt territorial que si algú que no sigui del seu grup entra a la seva zona, l'aniquila. Té el poder d'escopir lava líquida i posseeix una destrals màgica.

Volcani era el rei dels monstres de foc i tenia molts enemics com els monstres bèstia, uns monstres tots coberts de pèl i que feien servir armes primitives per atacar. Uns altres enemics eren els monstres de sorra, els monstres de fang o els monstres de corall.

Un dia, el volcà on ell i els seus amics vivien va explotar.

Els monstres arbre i els monstres de gel els estaven atacant. La guerra va ser molt llarga, va durar cinc mesos.

Els vencedors van ser els monstres de lava ja que amb la seva lava van poder desfer el gel i cremar els arbres.

Després de la guerra el nucli del satèl·lit va reaccionar de manera radioactiva provocant una explosió que va destruir Titan i la lluna del costat, per això es van extingir per sempre els monstres de Titan.

COCACOLA ESPUMA

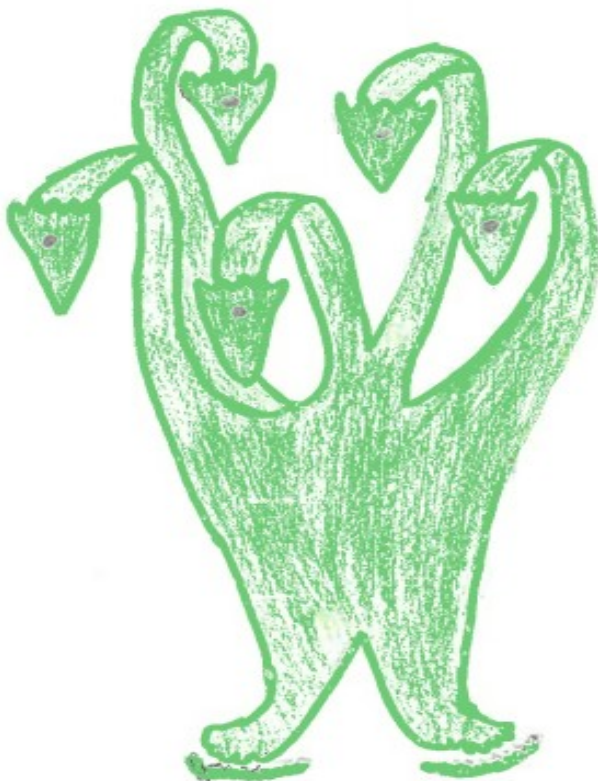
EL MONSTRE DE DIVERSOS CAPS

Hi havia una vegada un monstre, amb diversos caps que vivia al bosc.

Un dia el Miguel que era un nen de 10 anys, anava tranquil·lament cap a la seva casa quan de repent va veure una cosa que es movia entre els arbres, era el monstre de diversos caps.

El nen es va espantar molt i va anar corrent cap a la seva casa i darrere, el monstre. Quan va arribar no hi havia ningú dins de la casa, així que va decidir anar cap al soterrani a refugiar-se.

El monstre de diversos caps va aconseguir entrar dins del soterrani, el Miguel va decidir agafar alguna cosa de la caixa d'eines que tenia el seu pare i matar-lo.

Però no ho va fer, el va veure plorant perquè tenia els caps embolicats. Així que, va decidir agafar unes escales i ajudar-lo a desenrotllar els caps.

PILAR

El monstre

El meu amic monstre es diu Terro, és molt simpàtic i també curiós. Li dono un refugi a casa meva i li porto el menjar a les golfes, on jugo amb ell, i sempre m'ho passo molt bé.

Els meus pares encara no ho saben, però estic segura de que quan ho sàpiguen, segur que a ells també els hi caurà molt bé. El vaig trobar en una caixa abandonada quan era petit.

He descobert que els monstres creixen molt ràpid, ha crescut en només 4 mesos i ara supera al meu pare d'altura!

Després, van acomiadar al meu pare, el que va fer es convertir les golfes en el seu despatx, per trobar feina, i treballar des de casa.

Quan va començar a llençar tot, es va sentir un crit molt fort del pare, vam pujar per veure que li passava, i vaig descobrir que ho havia descobert. Havien descobert al Terro!

SUEREZ

UN RATOLÍ VOLADOR

Hi havia una vegada un ratolí a una claveguera rovellada, un dia va explotar una fabrica nuclear i el ratolí es va transforma en un ratolí volador amb potes de aranya, el ratolí podia escalar murs volar podia crear una teranyina per caçar insectes, per dormis es podia penjar com un ratpenat.

El ratolí preferia dormir a la claveguera rovellada, al dia següent va entrar a una tenda i va mossegar a un client i el client va mossegar a un altre client asta que al fina no hi havia ningú sense ser mutant, la mossegada del ratolí va provocar una apocalipsis.

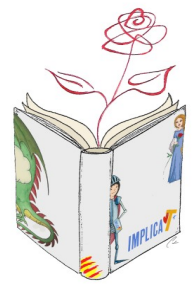

Els humans es van convertir en mig humà mig mutant, van arrasar la ciutat i també els pobles dels costats.

Gairebé als dos mesos van arrasar amb mig mon, després de vuit mesos van trobar un gas narcòtic per dormir-los i posar-li una vacuna contra les mutacions i tot va ser com el principi.

MISTER LÓPEZ

EL MONSTRE MALHUMORAT

Hi havia una vegada un monstre que vivia a un bosc i sempre estava de mal humor. Un dia estava tranquil a casa seva esmorçant, com sempre, es bevia el seu cafè sol només amb el gra i el seu entrepà sense res. Quan sortia de casa per anar al treball, es va topar amb una nena que estava jugant amb la seva nina i sense voler li estava tapant el pas. Ell, sense dubtar, la va apartar del camí violentament. Quan va sortir de treballar, se la va trobar al mateix lloc fent el mateix. Estava jugant amb la mateixa nina. Ell tampoc li va donar importància, la va tornar a apartar violentament i va tornar cap a casa.

Aquella nit, el monstre va tenir un somni: va veure la nena jugant una altra vegada amb la seva nina. El que li va semblar estrany va ser que aquesta vegada, no estava al mateix lloc on ell sempre la trobava, si no que aquesta vegada, estava a una cova a les muntanyes del seu poble i semblava que portava ferides per tot el cos.

El monstre, s'ho va dir al seu únic amic, i aquest últim li va dir que anés, que tenia la sensació de que alguna cosa no anava bé. El monstre, sempre de mal humor, no volia anar i va respondre: no! Tinc coses més importants a fer que una tonteria com aquesta! Aquella mateixa nit, va tornar a tenir un somni. La nena seguia a la cova. Aquesta vegada, estava tirada al terra, a punt de morir, inconscient. En aquell moment alguna cosa en el cap del monstre va dir: he d' anar!

A la tarda va aconseguir les seves coordenades i va endinsar-se a la cova. Només entrar, la va trobar just com estava al seu somni. De sobte, va aparèixer una persona amb un ganivet dient-li que si no s'anava, pagaria el cost. El monstre, sense fer-li cas, es va llençar sobre ell i el va desarmar. La persona, va fugir immediatament. El monstre va agafar la nena i la va portar ràpidament a l'hospital.

Al dia següent, va trobar-se-la jugant amb la seva nina una altra vegada. Ella va llençar-se sobre ell i el va abraçar. Aquell dia li van passar dues coses al monstre que li canviarien la vida: va deixar d'estar de mal humor sempre i va aprendre a viure la vida sense obstacles. A més, va guanyar a la millor amiga que va tindre, fins a l'últim dia de la seva meravellosa vida.

POLEZ

LA NENA

En un país pobre i poc habitat a l'any 1942 D.C., hi havia una nena que desitjava creuar el mar, no sabia com, i estava tot el dia rumiant com fer-ho.

No podia comprar un vaixell, ja que són molt cars i no tenia recursos econòmics. Un dia qualsevol, aquesta nena va anar al mar amb l'esperança de que banyar-se, compenses el no poder viatjar per la zona.

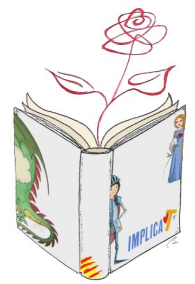
De sobte, del mar va aparèixer una gran ombra, i estava molt a prop, era com si hi hagués una criatura estranya, o almenys es el que pensava ella, però no anava tant mal encaminada, era un monstre de tres caps vermell amb deu cues i tres ulls, era terrorífic.

Tota la gent va escapar excepte la nena, ella ,en comptes de escapar, va admirar el monstre, ella mateixa sabia que aquell monstre era amigable, i efectivament, es va apropar a ella i li va explicar una historia molt llarga, i que volia fer nous amics.

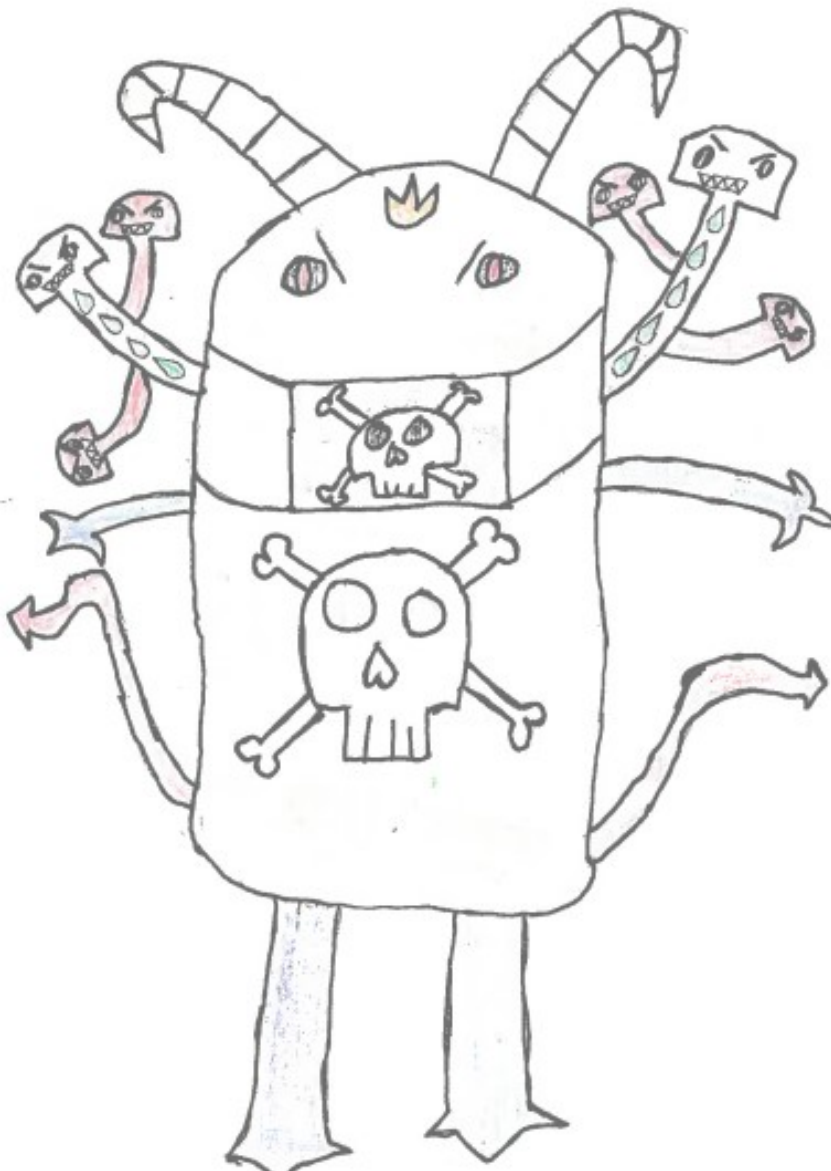
Després, li va preguntar si volia ajuda, i li va dir que volia creuar el mar, aleshores van fer un tracte, si ell l'ajudava a creuar el mar, ella l'ajudaria a fer nous amics. I així ho van fer.

El monstre la va portar a sobre seu, i van fer un gran recorregut.

Per desgracia, va haver un accident en mig del trajecte, quan de sobte la nena va relliscar de sobre el monstre donant-se un cop al cap mortal amb una roca, provocant la seva mort al instant.

NICO

LA FI DEL MÓN

Porto tres hores intentant dormir, ja que escolto un soroll sota el llit molt repetitiu. No tinc la valentia de mirar que passa, però si no hi ha cap remei hauré de fer-ho.

Poc a poc estic traient el meu cos sota de la manta, no soc capaç d'obrir els ulls, tot i així finalment em decideixo i ho faig, però no hi ha res. Continuo escoltant sorolls, cada vegada més a prop. Opto per encendre la llum, i ràpidament vaig a l'habitació dels meus pares.

Els hi demano dormir amb ells, però no em deixen. Amb el cap abaix em xoco amb un genoll, miro cap a dalt i em trobo amb una cara, somrient, esquelètica i tenebrosa.

Es comunica amb mi amb una pantalla digital, en aquesta posa: "Marc el món està en perill" jo li pregunto: "per què?" però l'únic que fa és agafar-me de la mà, em fa fora de casa i em porta el centre del poble.

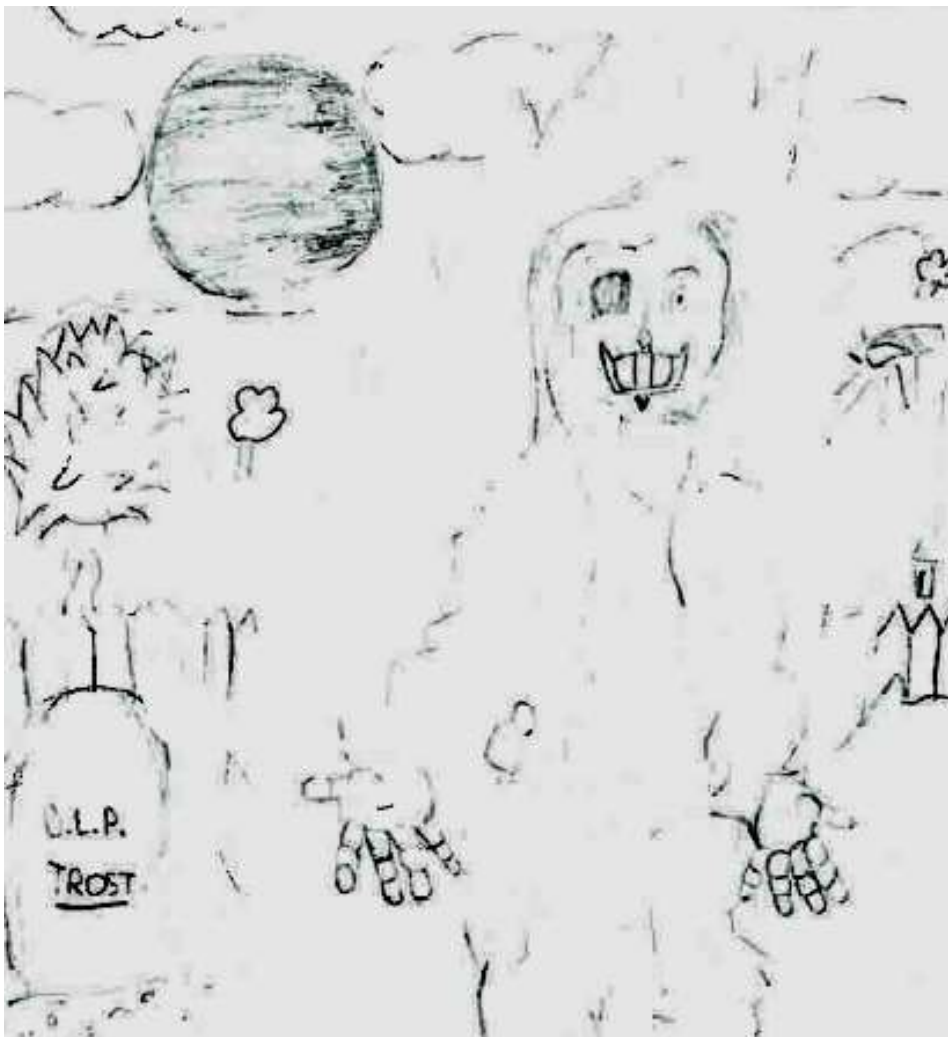
Un avi em pregunta que faig, jo li parlo del monstre que tinc al costat però ell no el veu.

Tot seguit el monstre em fa seure en un banc i em mostra un vídeo.

En el vídeo s'observa com un meteorit enviat des de un altre planeta fa explotar la Terra. Acaba el vídeo, miro al monstre, i l'únic que puc dir és "Com es soluciona això?".

PACO

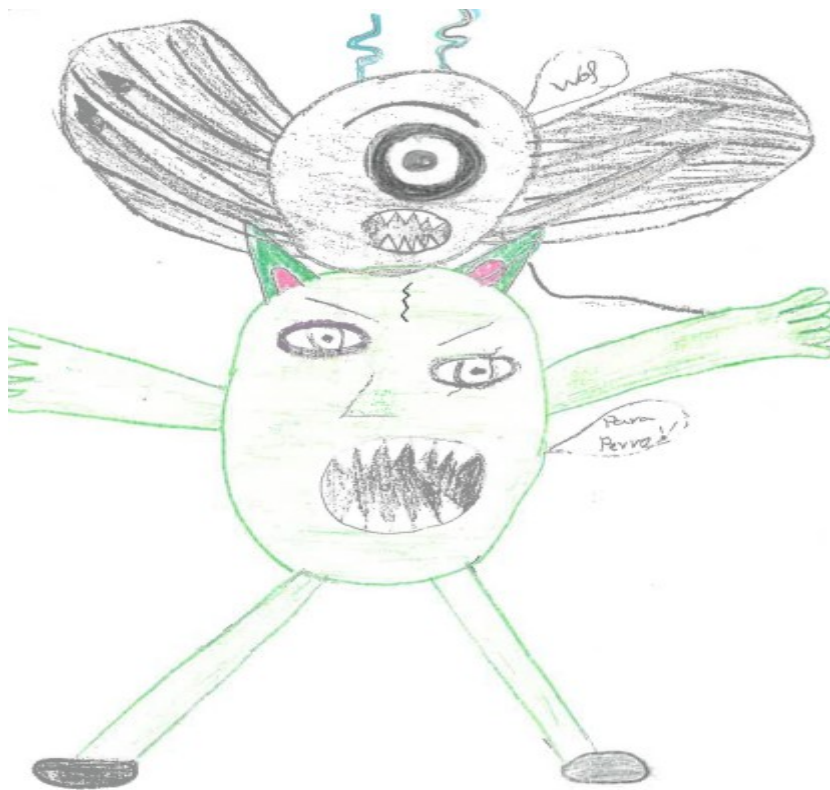

EL MONSTRE JUGANER

Un monstre juganer era el mes dolent perquè a la gent no li queia be.

Així que es va fer un monstre avorrit però a la gent tampoc li feia gracia així que va anar-se de cai a al poble veí i es va quedar jugant però la gent del seu poble el trobava a faltar i la gent es va disculpar per tractar-lo malament. Ell els va perdonar i al seu poble va tornar.

Passat un temps un gos es va comprar i amb ell va jugar i amb la gent del seu poble.

JMP

UN MONSTRE QUE VOLIA SER FADA

Hi havia una vegada un monstre que es sentia molt lleig, però tenia poders amagats que ningú més tenia .

Vivia amb la seva família en un bosc encantat. Es deia: El Bosc De Les Meravelles.

A part de la seva espècie, també hi vivien fades, ogres, flors parlants i moltes criatures estranyes més. Cap humà havia trepitjat mai aquelles terres.

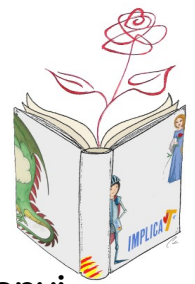
El monstre, cada nit, es posava a plorar perquè no li agradava com era. Tenia el cabell de color blau i lila, i unes banyes tan grans com les d'una cabra.

La seva família li consolava dient-li que cadascú és com és i que tothom és perfecte a la seva manera.

Un dia, el monstre va decidir anar a passejar pel bosc i va trobar una fada molt i molt bonica, però aquella fada estava plorant.

El monstre es va apropar a ella i va veure que tenia una ala trencada. El monstre li va dir que amb els seus poders li podria arreglar la seva ala.

El monstre li va proposar una cosa: ell li curaria l'ala a canvi de que ella li fes un encant perquè es pogués convertir en fada.

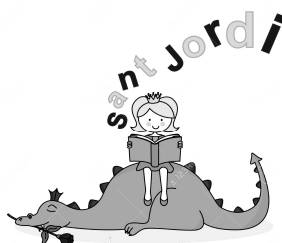
El monstre volia poder ser més bonic per agradar les altres criatures del bosc.

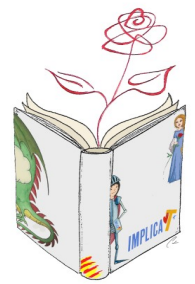
La fada li va dir, que no calia ser més bonic, que a ella ja li agradava tal com era.

Només havia de mostrar al món tot els seus poders amagats.

ELENA CINDERS

EL NEN MONSTRE

Hi havia una vegada un nen que li encantaven els monstres. Ell sempre somiava que algun dia ho seria, però anaven passant els anys i mai es despertava sent-ho.

Un dia, es va atrevir i li va dir a els seus pares que sempre havia somiat amb ser un monstre. Encara que pensava que els pares es riurien d'ell, però, no va ser així.

Els van dir-li que no passava res però que no es faria realitat. El nen es va posar a plorar i es va tancar a la seva habitació.

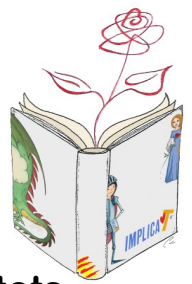
Els pares van estar parlant una estona, sabien que el seu fill estava il·lusionat i que tenir somnis no era res dolent, però també sabien que no era possible.

Van decidir anar a parlar amb el nen. Ells no volien ferir els seus sentiments i el volien comprendre. Els pares se sentien molt malament.

Quan van arribar a la seva habitació, el nen estava amb els ulls tancats molt i molt fort i estava creuant els dits demanant un desig.

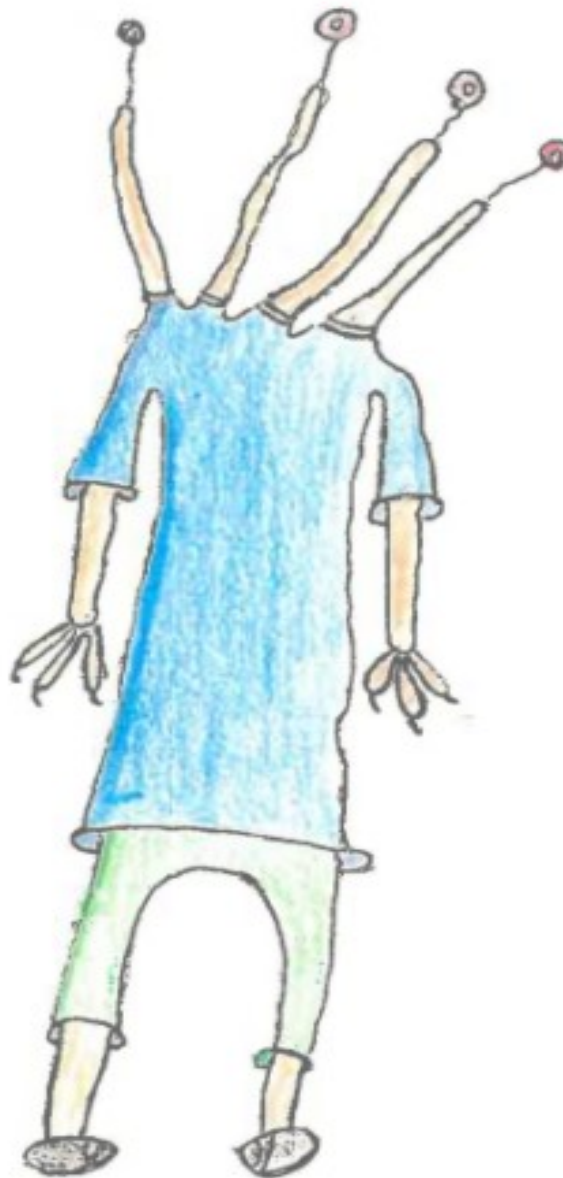
De cop i volta, va començar a sortir una llum daurada del nen. Els pare estaven molt espantats. El nen s'estava transformant. Havia perdut el seu cap.

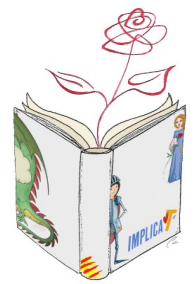
Van acostar-se al nen a fer-li una abraçada. De cop i volta, tots tres tenien quatre ulls i tres dits.

Com podeu imaginar, el nen estava molt content. En canvi, els pares estaven molt espantats.

KEPLER

ELS MONSTRES

En el poble de Montserrat hi vivia un senyor molt estrany.

La gent del poble l'anomenaven el senyor Green perquè el seu cos tenia un aspecte verdós.

Aquest home vivia en una casa apartada del centre del poble i no parlava gens amb els veïns, era un home ven estrany. No tenia família i la gent del poble deia que no tenia diners per menjar.

Va arribar un virus al poble i la gent va començar a posar-se molt malalta.

Tot el poble estava confinat i el senyor Green era l'únic que sortia pels carrers del poble, no feia cas de las normes de confinament.

Passaven els dies i el senyor Green com no havia fet cas a les normes del confinament va agafar el virus i va tenir que anar a l'Hospital.

Els metges estaven molt enfadats amb ell ja que va demostrar ser molt irresponsable però el van tenir que vacunar per que es possés be.

Un cop vacunat tenia que fer repòs al llit del hospital durant quinze dies.

Els dies passaven i els efectes de la vacuna començaven a ser preocupants l'estaven sortint ales de color lila i va arribar un moment que va començar a sortir foc del seu cap i el senyor Green va fugir de l'hospital convertit en un monstre volador.

REI

EL MONSTRE QUE ES SENTIA IMPOTENT

Fa molt de temps hi havia un monstre. El monstre era molt lleig, però això sí, era molt fort. La gent es reia de ell, i això li feia sentir molt impotent. Ell sempre amenaçava als caçadors que encontrava pels boscos, però ells no s'ho creien i continuaven amb el seu treball.

Un dia, es va cansar d'aquestes trobades i va decidir evitar-les. No era fàcil, ja que necessitava menjar molt, i ell sempre caçava en els mateixos llocs que ells. Cada vegada hi havia més caçadors, i això feia que se li faci més complicat caçar. Com que ja pràcticament no podia menjar, va decidir anar-se a un altre lloc que estigués molt més lluny. Li va costar marxar d'aquell lloc, va tindre que deixar la seva casa i totes les seves coses per finalment marxar.

Va estar casi mig segle en una jungla, es va haver d'acostumar a la seva nova casa, ja que tot era diferent: el clima, la fauna, la flora... L'única cosa que li agradava era que no hi havia gent.

Després d'aquest mig segle es va acordar de com vivia abans, es va acordar de les burles que li feien els caçadors. Es va enfadar tant que va decidir anar al bosc on vivia abans. Ara ja

era molt més gran i es confiava molt més de ell mateix. El seu pla era arribar enllà i destruir tot el que veies i espantar a tots els humans que estiguessin a prop del bosc.

Així va ser, tots els poblats del bosc van quedar destruïts i tota la gent que hi vivia en els poblats va fugir i va respectar molt més al monstre. Avui dia, el monstre segueix vivint en el bosc i cap humà s'ha apropat al bosc.

LA MANOLI

MISTERI A L'ILLA DEL MONSTRE

Hi havia una vegada una família a Barcelona, formada per un pare una mare i dos nenes bessones. La família va decidir anar-se'n de vacances un 25 de juny, ja que era l'època de vacances del col·legi.

El 25 de juny de 2009 se'n van anar a una illa deserta. Al cartell d'entrada a l'illa posava una foto molt bonica. La veritat és que quan vam entrar, ens van cedir una casa que feia molta por.

Era aquesta però no li van donar importància ja que, per dintre, estava més o menys en condicions.

L'endemà les bessones van decidir anar-se'n a fer un passeig i es van trobar un monstre. Era com un cocodril. Tenia pinxos i era lila. Feia molta por.

Al segon, les bessones se'n van anar corrents.

I quan estava una mica lluny de la casa van intentar tornar però es van perdre. Es va girar una de les bessones i es van trobar al monstre.

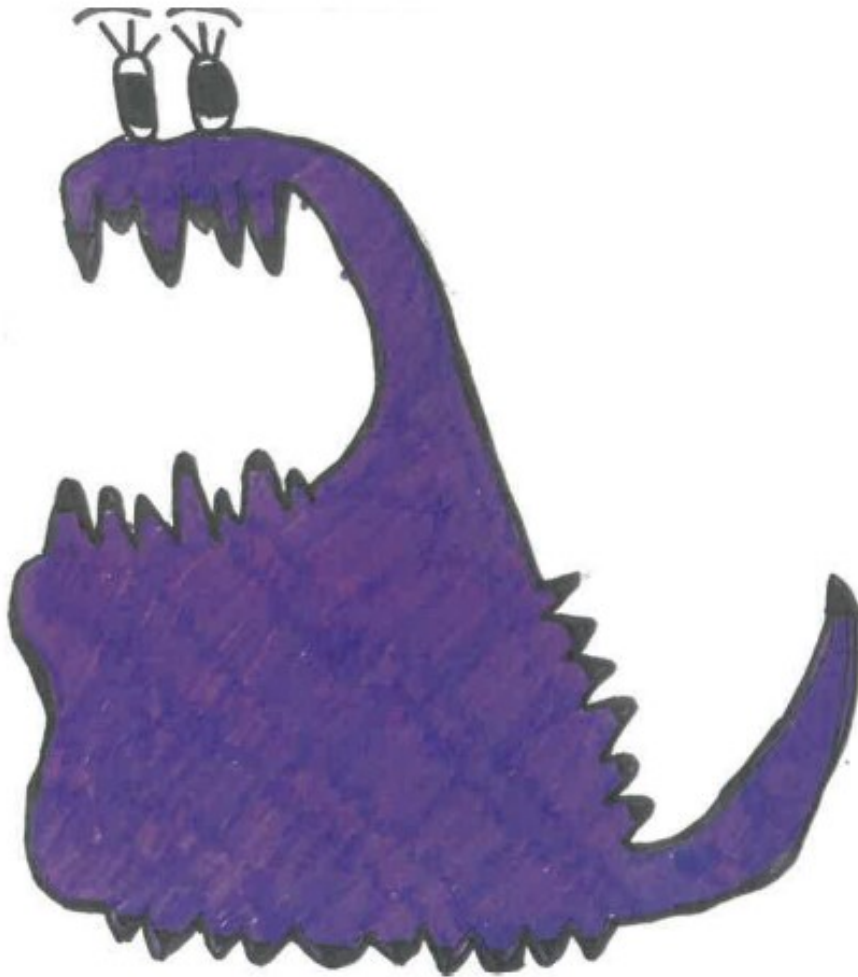
El monstre les va agafar del braç i se les va emportar a una casa abandonada. Les va deixar allà segrestades.

Al cap 1h va aparèixer un llop que se estava barallant amb el monstre

El llop intentava lluitar contra ell però el monstre li va ficar una mossegada, al coll i es va desangrar al terra. El monstre va començar a riure i les bessones es van escapar i es van anar a la casa on estaven instal·lades i es van tornar cap a Barcelona.

A-L-S

ALGÚ SAP ELS SEUS ORÍGENS?

Jo, sincerament, no! No se els seus orígens, però tothom podem imaginar-nos, més o menys, que són i com son els monstres. Ningú mai ha vist cap, tot això és un gran enigma.

Ningú sap específicament que són els monstres, però podem pensar, imaginar que són... Molts animal barrejats en un sol? Per exemple, un monstre amb grans banyes com les d'una cabra, amb 8 potes com les d'una aranya?

Si no som capaços d'imaginar a un monstre podem: llegir llibres sobre ells, mirar còmics, mirar pel·lícules, per exemple

la de Monstres S.A. A vegades les pel·lícules, ens donen una idea de com pot ser alguna cosa que no podem imaginar-nos.

Molta gent pensa que els monstres són una simple imaginació o una història per espantar als nens/es. Això no vol dir que sigui la resposta d'aquest enigma.

MASF

EL MONSTRE DE LA MUNTANYA

Hi havia una vegada una família que viva en una casa molt bonica al costat de la muntanya. La mare es deia: Raquel, el pare: Joan, la filla, Paula i el gos, xip. Un dia la Paula va anar a passejar al xip a la muntanya. La Paula va escoltar uns sorolls com quan algú tira pals contra un arbre.

La Paula es va espantar i va començar a dir:

- Hola? ...

Ningú va respondre i es va anar cap a casa seva. La nena els i va dir els seus pares, els pares no la van creure i la Paula confosa es va anar a dormir.

Al dia següent la Paula va tornar a la muntanya i va escoltar els mateixos sorolls, aquest cop el xip va bordar a darrera d'un matoll. Va anar a veure que hi havia.

Va veure un monstre gran, marró amb fulles verdes. Aleshores la Paula va comprendre perquè el altre dia no el va veure, era perquè estava camuflat amb un matoll.

Ara la Paula ja sabia d'on venien aquells sorolls. Ella i el monstre es van fer grans amics. Cada dia la Paula i en Xip anaven a jugar amb el monstre.

El monstre i la Dana

Hi havia una vegada una nena que es deia Dana. Li agradava anar al mar.

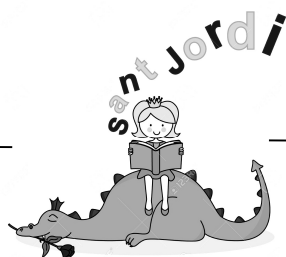
Un dia, quan anava al mar, va haver-hi una tempesta. Va anar cap al mar per fugir, però de sobte va acabar en una ciutat sota el mar, on va veure monstres.

La Dana no tenia por perquè era una nena molt valenta, en canvi ells li tenien por ja que no havien vist mai una nena. Tots els monstres es van fer amics de la Dana. Ella s'havia fixat que hi havia molts tipus de monstres diferents.

Un d'ells volia sortir a veure on vivia la Dana, perquè ell mai havia sortit de la seva ciutat.

La Dana, encantadíssima va voler ensenyar-li com era el lloc on vivia. Quan van arribar, tothom mirava al monstre molt espantat. No havien vist mai un monstre de veritat!

Llavors, van anar corrents cap a la casa de la Dana. Ella li va donar roba del seu pare i el va maquillar una mica per poder disfressar-lo. Van anar a menjar gelat, van comprar laminadures, joguines i van fer moltes cosses més. Van passar un dia genial!

EL FLAHCKUSS

L'any passat jo estava en la bowl amb els meus amics arr patinet fent trucs. Em tiro per la bouw vaig a fer un wip i de sobte alguna cosa impedeix que la taula del patinet giri i em caic al terra. Els meus amics em venen a ajudar avera si estava bé. M'aixeco del terra i miro fixament per veure que hi ha i veig una cosa rara amb ulls saltans desnerit. Em mira i es va corrents a un racó i després de deu minuts torna m'agafa i em diu anem el bosc i jo li dic que s'esperi un moment que agafo les meves coses i vaig. Després de mitja hora ja estem en un bosc que no conec de res anem a una casa que esta enmig del bosc i una vegada dins es presenta i em diu:

- em dic Flahckuss i tu?

Li dic que em dic Ander li pregunto: perquè estem aquí?

I de que em coneixes?

- T'he estat espiant des de que eres ben petit perquè m'ho va ordenar el meu jefe i així saber com son els nens de la terra per fixar-me les vostres característiques - vols ser el meu amic?

Jo li responc:- si.

ELS GATS MONSTUOSOS

Fa anys Madeline, una noia de pocs amics va desaparèixer. Ningú sabia on era. Fins que van passar 10 anys i no es va trobar i es va tancar la investigació. No s'hagués trobat la veritat si no fos per 3 adolescents. Eren Liz, Dilan y Robert. Van investigar, fins que un dia en l'institut va haver un atac. Eren una mena de gats rodons, amb ulls desiguals. I van llençar el cos de Madeline.

Ella continuava viva però la van traumatitzar i no podia gaire parlar. O això es pensava. Als cap dels dies Madeline va desaparèixer de nou. I de nou, els tres van decidir buscar-la, no la van trobar però van trobar al monstres i els monstres els van comentar que només volien una família i van decidir adoptar alguns monstres.

Un dia, el tres amics es van aixecar en una nau convertits en monstres. El motiu per el que van tornar era perquè volien esclaus i ja es sabia el motiu que havia desaparegut, era perquè es va convertir en un d'ells. La pregunta era... els monstres eren habitants de fa temps? O que eren? Ja ningú va saber res més dels adolescents.

No tot es el que sembla

Us vinc a explicar una historia que probablement voleu saber. Aquella noia es deia Nezuko, va ser una nena ferida pels seus pares i "amics".

Era molt intel·ligent i atenta però en el institut era la estranya i la que tots li feien mal, fins hi tot els seus propis pares li feien mal.

Fins que un dia va conèixer un noi que es deia Gaara que li passava més o menys el mateix i es van fer amics. Aquell noi era simpàtic però llastimosament li feien mal a l'igual que a la Nezuko, però 5 anys després.

Eren cantants molt famosos i seguien sent amics, els seus pares i "amics" els demanaven diners i ells directament es van allunyar d'aquelles persones no desitjades per a ells.

Fins que un dia van anar al bosc de passeig per trobar noves aventures com de costum i es van endinsar en una cova amb molts ratpenats amb ulls de color groc, com si fossin llums.

Van trobar unes besties molt bufones i peludes, hi havia un de color gris que era la més gran de totes, un altre de color blau que era el mitjà tirant cap a petit i l'últim era totalment de color blanc. Els tres semblaven conills, però caminaven en dues potes. Era el dibuix que la Nezuko va dibuixar de petita i la bèstia es deia Totoro, li va donar una bona abraçada, es van anar i per fi la Nezuko i en Gaara van ser feliços.

Fi

El meu monstre

El meu monstre es diu llibret perquè es un llibre molt petit. Els nens petits els encanta perquè es molt especial, tot el que porta dins és com si et portés a un altre món. Però un dia un nen molt tossut i atrevit va agafar el llibre, se'l va llegir fins la meitat, quan de cop es va cansar de llegir. No li va agradar gens però com que no tenia res a fer, i res per llegir se li va ocorre dibuxar-li uns ulls i una boca . Però al pobre llibre no li va agradar gens i es va voler venjar.

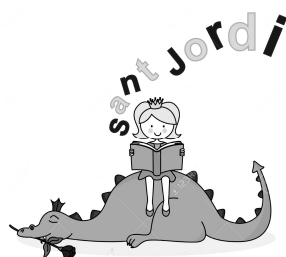
Així que es va ficar a la seva motxilla i quan va arribar a casa, el nen se'l va trobar a la motxilla i es va espantar.

Al principi, no es va preocupar devia ser un error d'algu, però el llibre no va parar on anava el nen, un espant que s' emportava perquè sempre estava el llibre. Un dia es va cansar i va posar-se a plorar i va dir: -Que t'he fet perquè em facis això?

i el llibre li va dir: -Mirem a tu et sembla normal que un llibre que li agrada a tothom, que el tirin i que el dibuixin una cara de zombi?

el nen tan atrevit va deixar de plorar i va dir: si

Llavors el llibre si que es va enfadar molt, no li va dir res però se'l va menjar el pobre nen i el pròxim dia va tornar a on era. Però ara, no era un llibre que li agradava a tothom era un llibre que espantava a la gent. A la gent li feia por aquell llibre i mai més un nen el va agafar, perquè sinó se'l menjaria

EL MONSTRE ADOLESCENT

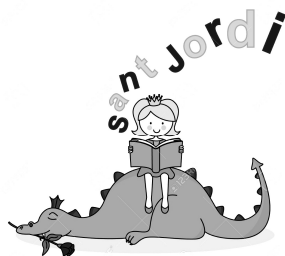
Aquesta poema és sobre l'Unai,
un monstre adolescent
ple d'hormones
I amb el cor valent.

A l'unai li encantava jugar
I passava hores amb els amics.
Quan es fa més gran se n'adona
que ja no vol estar amb petits.

El patinet era la seva vida
tot el dia s'hi podia estar.
Ara veia que sense xerrar amb noies
tot el dia no podia passar.

Els amics s'enfadaven,
no entenien la seva actitud
però l'Unai només sabia
que fer de tot és una gran virtud.

Un monstre adolescent,
amb amics i patinet,
però amb ganes de lligar
I passar-ho súper bé!

EL NEN TÒXIC

Hi havia una vegada un nen que es deia Kevin, que li encantava explorar coves. A la seva mare, no li agradava que explorés coves perquè deia que era molt perillós, es podria caure en un forat, que se'l mengés un animal salvatge, o donar-se un cop al cap. Però a en Kevin li era igual el que li digués la seva mare, o sigui, que va entrar en una cova molt fosca, amb un cartell a l'entrada, que posava <DANGER, DO NOT PASS, RADIATION DANGER!!!>. Per desgràcia en Kevin no li va fer cas, llavors va entrar a la cova, i va ignorar l'advertència. A dins de la cova, hi va trobar un barril tòxic de radiació nuclear, va anar caminant, i de sobte un ratpenat el va espantar. Va anar a caure dins el barril tòxic junt amb un ratpenat, una llagosta i una rata, i es van fusionar els quatre junts. I des d'aquell dia en Kevin no va tornar a casa, i va ser un monstre terrorífic, cos d'humà cua de rata, cara d'insecte i orelles de ratpenat. Ara viu en un bosc desconegut, a on ningú s'atreveix a anar.

nt Jordi

sant Jordi

Era un diumenge per la tarda, el meu germà de tres anys i jo jugàvem piscina a ser monstres.

Ens espantàvem i ens fèiem pessigolles, era un joc molt divertit perquè el meu germà estava molt espantat i reia molt quan li feia pessigolles. Era un joc molt habitual i jugàvem també al jardí i al llit elàstic.

Estàvem jugant fins que es va fer fosc i llavors, la mare ens va trucar per sopar. La meva sorpresa va ser que, quan vaig encendre el televisor per sopar hi havia una pel·lícula de monstres.

A la nit, vaig somiar que em despertava, baixava a esmorzar i veia que el meu germà s'havia convertit en monstre i els meus pares també! Molt sorprès, vaig córrer a l'escola i em vaig adonar que tots els meus amics també eren monstres i em vaig preocupar molt al veure als meus avis convertits en monstres horribles que em volien menjar.

Abans estava espantat el meu germà mentre jugàvem però ara ho estic jo! Em volia refugiar al bosc per fer-me un búnquer i sobreviure però abans necessitava provisions, vaig entrar a una botiga i vaig agafar el que necessitava. Vaig caure a la muntanya i de sobte em trobava al terra de casa meva, havia estat tot un somni!

LA NIT DE HALLOWEN

Eren les 16:30 de la tarda i la Joana i en Miquel estaven decorant la casa, perquè aquella nit era la nit de HALLOWEN. La Joana no li feia gaire por allò dels monstres, però en canvi en Mikel tenia molta por a la foscor i als mostres.

Cap a les 18:00 de la tarda van preparar la taula pels invitats i també van preparar el sopar. Eren amics i amigues de la Joana i en Miquel.

I... Arribat la hora de la festa que tenien preparada. Van trucar a la porta i es va sentir: toc toc, qui es? Va dir en Miquel I resulta que venien uns nens disfressats de fantasmes, mòmies i monstres. I resulta que eren els amics de la Joana i en Miquel. I van dir: "truco trato dame chguches o te mato". I li van donar gominoles.

Llavors van sopar i es van anar fer una gimcana a les fosques. Ho van fer per equips. Finalment van guanyar el equip de la Joana i en Miquel.

EL MONSTRE MARÍ

Hi havia una vegada un nen que es deia Pere i estiuejava en un poble de costa.

Allà tenia els seus amics i cada tarda anaven a la platja a jugar, fins que es feia fosc .Un vespre van veure un resplendor en el mar i unes onades diferents de les habituals i allò els va sorprendre.

Des de llavors cada vespre s'aturaven a observar aquell fenomen.

Un dia , en Martí un amic del Pere, es va ficar a l'aigua per acostar-se i va veure un ésser estrany que va treure el cap i tots es van espantar i van sortir corrents.

Era com una mena de pop, tenia tres ulls grocs i misteriosos, la boca plena de dents punxegudes i del seu cap rodó sortien tres banyes; el seu cos era allargat amb sis tentacles. Mai no havien vist res igual.

Treia el cap de l'aigua i semblava que volia dir alguna cosa. En una onada gran , un dels seus tentacles va fer un fort moviment i va arrossegar un munt de joguines ,cap a la vora de la platja. Joguines perdudes, engolides pel mar van aparèixer amuntegades als peus dels nens, que s'havien anat acostant i es van posar molt contents perquè allà hi havia de tot :pilotes, matalassos inflables, raquetes, pales, cubells

Van compartir les joguines tot l'estiu i van jugar moltíssim.

El monstre marí , tal com havia aparegut , va desaparèixer i mai més el van tornar a veure.

EL MONSTRE AMIGABLE

Hola jo sóc el monstre amigable ,em dic Laia ,tinc 11 anys em faig amiga de tothom enseguida no tinc ni una pisca de vergonya . La meva família és molt normal tinc una germana petita, una mare i un pare. Els meus pares sempre em diuen que persegueixi els meus somnis i que mai em pari ningú .El meu somni es arribar a ser una fotògrafa professional .Però tinc un secret que no sap ningú, ni la meva mare, i es que per fora sóc una persona molt amigable ,però per dins sóc una persona que li afecta molt les coses i a vegades em puc arribar a sentir-me molt malament, per coses que ser que he fet bé però jo em sento malament.

Sovint em passa que li puc dir a una persona que no vull jugar aquell joc i la persona marxi i em sento malament per aquella persona.

Ara que ja us he explicat el meu secret, us vaig explicar una mica mes de com sóc jo. Quan us dic que no tinc gens de vergonya es veritat, un dia per el carrer anava caminant tranquil·lament amb els meus pares i la meva germana em vaig trobar a dos persones fent un anunci i els vaig demanar una foto amb ells.

AIXI SÓC JO! ADEUUUUU!!!

La família fantasmal

Aquesta història que sembla normal, no ho és perquè va sobre fantasmes.

El Joanot, el Jordi i la petita Rita són la família *fantasmal*, i ara us explicare una de les seves històries.

La família *fantasmal* a la nit sempre surt a fer un tomb, buscant cases on hi ha molts llibres, ja que els encanta llegir. Així que quan tothom dorm ells devoren els llibres. Ningú no els pot veure, però quan estan tristos o enfadats si que el poden veure, per això sempre intenten estar contents.

Una nit quan van sortir a llegir, la Rita que com sempre anava l'última va veure una biblioteca, que és un dels llocs on més li agrada estar, i en un tres i no res ja no estava amb el Joanot ni amb el Jordi.

Els no sabien que la Rita havia entrat a la biblioteca i mentrestant ells havien arribat a una casa llunyana d'on estava la Rita. El Jordi anava a preguntar-li a la Rita si li agradava un llibre, i va ser llavors quan es va adonar que la seva germana no estava! El Jordi li va avisar al seu pare i es van posar molt tristos, llavors es van adonar que els podien veure, i es van tranquil·litzar per poder trobar-la. Aleshores van anar casa per casa buscant-la, però no la trobaven. Van arribar a una casa on havien llibres de comèdia i d'acció que eren els que més li agradaven i pensaven que estaria allà... Però ella tampoc no estava allà. Aleshores en Jordi, va recordar que a la Rita li encantaven les biblioteques; així que sense pensar-ho molt van anar volant a la biblioteca més propera.

I allà estava la Rita envoltada per llibres i més llibres.

EL MONSTRE BLAU

El meu monstre blau és mol pelut, ningú el pot veure només jo .
Us explicaré com el vaig trobar...

Era un dia assolellat , estava en un càmping de Begur, i vam anar d'excursió amb la meva família. Quan portàvem una bona estona caminant vaig escoltar un soroll molt estrany entre els matolls , però jo el vaig ignorar.

Vam seguir caminant quan va ser l'hora de dinar vam parar a menjar. I de la nada va sonar una petita explosió "patapam" i una llum ens va deixar quasi cecs vaig mirar cap enrere i vaig preguntar ho heu vist?? (el que??) van dir els altres

-Ni heu sentit la explosió??? (quina explosió?? Que et trobes bé?)

-Si, perfectament (-_-)

Havia d'endevinar com fos, el que era allò tan misteriós

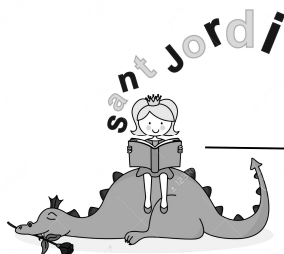
Així doncs els i vaig dir que m'anava a fer un tomb, vaig anar entre els matolls.

I allà estava una criatura peluda d'un color blau turquesa amb tres ulls, jo estava al·lucinant!!!

I per acabar-ho de fer més estrany la bola de pèl amb va dir:

- Hola sóc la peluseta la meva mare m'ha dit que et doni això)

Han destruït el nostre planeta has estat escollida per cuidar de la meva filla .

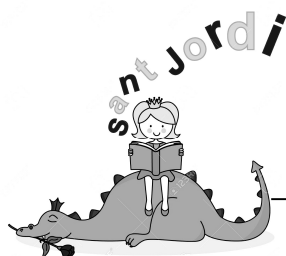
ELS MONSTRES

Hola que tal ? et vinc a explicar coses sobre els monstres . Els monstres són éssers molt estranys pel que he escoltat no existeixen . Hi ha molts tipus de monstres, monstres de 5 ulls o de 6 ulls, es a dir els monstres són molt diferents. Uns tenen la pell marró, d'altres la tenen vermella . Alguns no són molt divertits i d'altres no tant. Alguns fan por, però d'altres no fan por ,per carnestoltes hi ha gent que es disfressa de monstres .

Com he dit abans hi ha alguns mostres que fan por. Alguns nens i nenes tenen por dels monstres pensen que estan a sota del llit o dins l' armari.

Jo de petita tenia por a la foscor perquè pensava que algun monstre m' atacava o algú semblant. Hi ha monstres petits i monstres grans ,els monstres també tenen sentiments, tenen el sentiment de por, d'enfadar-se, d' amor, de tristesa i d'alegria i molts més . També tenen famílies i amics com nosaltres.

Disney va treure una pel·lícula que es diu Monstruos SA que a molts nens i nenes els hi va agradar bastant i van deixar de tenir por als monstres ,espero que t'hagi agradat.

LA HISTÒRIA DELS MONTRES

Hi havia una vegada unes cèl·lules que van formar uns humans deformats dits monstres. Els primers monstres no tenien nom perquè no sabien que existia, 30 anys després els monstres van fer caca un monstre que tenia a la panxa desconeguda ment i li van posar de nom ANDRESKY SMOLOV, 238 anys després el homes van trobar aquestes espècies dits monstres. El monstre anaven creixen i al any 888 (DC) tots es van extingir menys l'Andresky Smolov que va sobreviure. Aquell monstre vivia a Alaska, era molt amic dels humans i es sabia comunicar amb els animals. Actualment a Alaska hi ha un museu que es diu SANT PERSIAN on estan algunes partícules de alguns monstres per hi ha un ulls, un nas i un cos. Els científics creen que l' Andresky esta mort però jo crec que no. Fa 3 dies una família el va trobar congelat a Siberia (Rússia) fins i tot va venir Eistein a descongelar-lo i al final el van trobar viu i sà.

UNA BÈSTIA SOBRENATURAL

Fa cosa d'uns anys dos amics meus i jo vam anar al poble del costat que s'anomena Mataxais. Aquest nom li ve d'una llegenda que va passar en aquell poble, la història explica que durant un mes van anant desapareixent els xais de tots els pastors de tot el poble.

Divendres passat la professora de llengua ens va dir que havíem de fer un treball sobre llegendes interessants de Catalunya.

Ahir dissabte l'Enric, en Roc i jo vam decidir fer la llegenda del poble Mataxais, així que vam anar a preguntar a la gent gran del poble que en sabien sobre aquesta història.

Primer vam preguntar a la gent que hi havia en el bar del poble, que en sabien sobre el fenomen que va provocar aquell desastre.

La primera persona ens va dir que no tenia ni idea del que li estàvem dient, la segona persona ens va explicar que havia sentit a parlar de que una bèstia gran com una persona va matar molts xais i que a hores d'ara s'amagava a la casa del últim pastor, a que li va matar els xais i que a part el va matar a ell.

Després vam anar a la casa del últim pastor i estava plena de porqueria, i de cop vam veure a la penombra una bèstia gran peluda d'uns dos metres i llavors vam arrencar a córrer.

Ningú de la nostra classe ens ha cregut espero que vosaltres si, per això he escrit aquesta esgarrifosa experiència.

El meu monstre

El meu monstre es diu llibret perquè es un llibre molt petit als nens petits els encanta perquè es molt especial tot el que porta dins es com si et portes a un altre món. Però un dia un nen molt tossut i atrevit va agafar el llibre se'l va llegir fins la meitat, quan de cop es va cansar de llegir i no li va agradar gens però com que no tenia res a fer i res per llegir se li va oír dibuixar-li uns ulls i una boca. Però al pobre llibre no li va agradar gens i es va voler venjar, així que es va ficar a la seva motxilla i quan va arribar a casa el nen se'l va trobar a la motxilla i es va espantar però el principi no es va preocupar devia ser un error d'algú. Però el llibre no va parar on anava el nen un sustu que s'emportava perquè sempre estava el llibre i un dia es va cansar i va posar-se a plorar i va dir:

- que te fet perquè em facis això?

el llibre li va dir:

- mirem a tu et sembla normal que un llibre que li agrada a tothom que el tirin i que el dibuixin una cara de zombi i el nen tan atrevit va deixar de plorar i va dir si.

Llavors el llibre si que es va enfadar molt, no li va dir res però se'l va menjar el pobre nen. El pròxim dia va tornar a on era però ara no era un llibre que li agradava a tothom era un llibre que espantava a la gent a la gent li feia por aquell llibre i mai mes un nen el va agafa perquè sinó se'l menjaria

ELS AMICS DE LES MEVES COSINES

Un diumenge a la tarda, van venir les meves cosines com de costum a casa meva. Abans van avisar que vindrien amb uns amics molt simpàtics.

Quan van arribar a casa, em vaig adonar que venien soles, cadascuna amb una motxilla bastant gran, i em va estranyar, ja que només es quedaven a dinar.

Van deixar la motxilla a la meva habitació i ens vam anar a dinar. A l'acabar, vaig pujar a la meva habitació per agafar un joc de taula i vaig veure que una de les motxilles s'estava movent. No li vaig donar gaire importància i vaig agafar el joc i vaig marxar.

Quan vam començar a jugar, vaig adonar-me que faltaven algunes fitxes del joc i vaig tornar a la meva habitació.

Quan vaig entrar, el llum no funcionava, així que vaig agafar una llanterna i a l'enfocar vaig trobar-me un bosc amb uns petits monstres de 3 ulls i les meves cosines en veure que jo no tornava van decidir pujar. Em van veure i com estava molt espantada, van tranquil·litzar-me i em van explicar que aquells petits monstres de 3 ulls eren els seus amics i eren totalment inofensius. Les meves cosines van agafar cadascuna un dels monstres i els vam portar amb nosaltres a seguir jugant al joc de taula.

LA LLEGENDA DE LA COVA

Hi havia una vegada fa molts anys enrere hi havia un poble molt petit on hi ha bosc enorme al costat. Els avantpassats que vivien en aquell poble deien que hi havia una llegenda que deia que havia un monstre molt gran que habitava en aquell bosc. Un dia un noi del poble que es deia Xavier. Va anar a aquell bosc a veure si la llegenda era certa per que tots els habitants del poble pensaven que era mentirà. Però aquest noi va decidir anar a veure si era veritat. En Xavier es va endinsar-se en el bosc i va començar a explorar. Lo primer que va veure va ser un munt de cotxes estrellats contra un arbre y uns ossos d'animals. Quan va veure tot això es va començar a plantejar que la llegenda era certa però ell volia seguir explorar. Després de caminar uns quants kilòmetres va decidir parar una estona per a reflexionar sobre al que havia trobat. Quan ja s'havia recuperat una mica, va seguir i es va adonar que al fons hi havia una cova. En aquella cova va sentir un soroll una mica estrany. Va cridar:

-Hi ha algú? Però ningú contestava .

Va tornar a provar ho. De cop va sentir una veu que deia:

-Si ...estic aquí!

En Xavier es va decidir entrar i va veure una bola petita de pel. De cop un monstre petitó li va dir:

- Hola soc en Frederic i soc un monstre petit.

En Xavier li va contestar:

-Hola jo soc en Xavier.

El monstre el va saludar i en Xavier li va a preguntar que feia aquí sol. En Frederic li va dir que la seva mare va sortir per caçar i li va dir que es quedí aquí però tenia por de quedar-se sol i va decidir seguir-la però de cop, es va ficar en un arbust i va desaparèixer. En Frederic ja no sabia a on estava ni la seva mare ni ell. En Frederic li va dir:

-Llavors vaig tornar a la cova però no era la meva cova era una diferent i ara estic perdut. En Xavier li va dir al Frederic:

-Mira jo et ajudaré a trobar a la teva mare . En Frederic li contesta moltes gracies. Llavors des de aquell moment en Xavier i en Frederic van començar a caminar i caminar però de cop van sentir un soroll en un arbust. En Frederic va dir:

- Mare ets tu? i de cop surt el cap de la seva mare però la mare del Frederic li va dir al Xavier:

- Tu nano apartat del meu fill . En Xavier es va apartar però en Frederic va dir:

- No mare no pateixis ell es el que ma ajudat a trobar-te i la mare li diu:

-Bueno si es veritat això moltes gracies Xavier per ajudar al meu fill a trobar-me.

-De res home! Li va a dir en Xavier. Faltaria menys !Bueno ja es tard em tinc que anar a casa diu el Xavier i el Frederic li diu:

- moltes gracies per ajudar-me. I en Xavier sen va corrents cap a casa i ell decideix guardar aquesta aventura en secret per si un cas els vulguin capturar.

EN LÍPON I ELS SEUS AMICS

Hi havia una vegada, un monstre que es deia Lípon i vivia en una illa de monstres que es deia: Illa calavera.

Vivia amb els seus amics, però els que més estimava eren en Bralvin i la Kala, dos monstres molt simpàtics.

La seva vida era molt interessant i divertida, sempre vivien aventures.

Els hi agradava nedar i pescar, per això moltes vegades s'enganaven al mar en canoa, ja fossi per pescar com per passar-ho bé jugant a l'aigua i nedant.

Dit això us explicaré el que els hi va passar un dia.

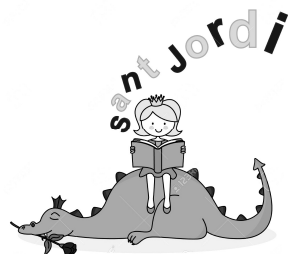
Va començar com sempre, en Lípon, es va aixecar del llit a les 07:30 i va trucar els seus amics per quedar junts a la platja. Ells van dir que s'hi apuntaven, i van anar-hi. Un cop allà van començar a nedar i a bussejar.

De sobte la Kala va trobar un objecte molt estrany entre les roques, brillava molt. Va cridar els seus companys, i quan van agafar allò, es van adonar de que era or!

Així que van seguir buscant per la zona i hi van trobar més.

I així es van convertir en uns monstres molt rics.

Però l'or n s'el van quedar ells, sinó que el van repartir entre la població.

UNA HISTORIA MONSTRUOSA

Un dia calorós anava de camí a comprar el pa, hi havia massa cua i no es podia passar per cap lloc.

Jo volia investigar que passava, després de esperar quinze minuts, tothom estava esverat i traient fotografies, alhora que cridaven que hi havia un ser monstruós.

Cada vegada hi havia mes gent tafanejant, llavors vaig decidir fer un cop d'ull per veure que estava passant i si era real.

Quan em vaig acostar i vaig veure la situació, no m'ho podia creure, era un monstre molt alt, pelut, blanc amb taques negres, dents de tauró i bigots de gat, semblava una vaca però mes bonica i graciosa.

Vaig decidir trucar a la meva germana per fer-nos una foto per recordar aquest moment sempre, ja que el monstre era molt graciós i simpàtic, tenia una mica de tot el que ens agrada de les mascotes que hem tingut a casa nostra i ens feia recordar els moment divertits que varem passar amb elles.

El Monstre de Rugby

Hi havia una vegada, a la ciutat de París, un partit de Rugby que es jugava per la nit. Un noi va ser expulsat i se'n va anar molt enfadat, es va trobar un refresc obert pel terra i se'l va beure.

Al dia següent, estava molt constipat, es pensava que tenia un virus però va veure que tenia sis ulls, sis braços, quatre cames i vuit dents.

Es va espantar molt però va veure que aquesta nova forma no era per sempre, que el virus l'afectava de tant en tant.

Al cap de dos dies va anar al metge perquè es trobava molt malament i el metge li va dir que tenia una malaltia molt greu, que es tenia que quedar confinat a casa dues setmanes per a que se li passés. Passades les dues setmanes, el noi s'estava morint i el dia següent es va morir. Els seus amics de Rugby i la família van anar al cementiri a enterrar-lo i per la nit van celebrar una festa per ell, ja que era el millor de l'equip de Rugby.

Aquella mateixa nit, un altre noi va trobar el mateix refresc que s'havia begut el primer noi i, sense saber el que estava fent, també va beure del refresc.

D'aquesta manera, el segon noi es va convertir en el Monstre de Rugby.

El Monstre del Rugby

EL MONSTRE DE DOS CAPS

Era una vegada un monstre que es deia Asteris, era un monstre de dos caps; tenia un cos de drac i una cola de dimoni. En un cap havia dos banyes, i a l'altre hi havia foc. Aquest monstre es dedica a aterrar a un poble petit, i els amenaça amb matar-los si no li donen de menjar. Un dia, el poble es va quedar sense recursos per ells i per Asteris el monstre de dos caps, cos de drac i cola de dimoni.

El monstre quan es va enterar els va dir: -Si no em doneu de menjar, hauré de destruir tot el que hi ha en aquest poble, i no sobrarà res de res.

Entre els habitants del poble, van decidir d'anar a buscar ajuda a un altre regne; van sortir per la nit a les 12 pm, ja que era quan el monstre estava adormit. Quan van arribar al regne del rei Otero per demanar ajuda, ja era massa tard, el monstre sabia cap a on anaven ja que va fer un tracte amb un dels habitants del poble.

Es van posar a córrer molt ràpid fins arribar a un bosc on l'Asteris no els podria trobar. Però el que no sabien, era que havien entrat en un regne secret, on creien que no existia. Quan van arribar al regne, el primer que van fer, va ser demanar ajuda al rei Makara, ja que en aquell regne tenien els millors cavallers del continent. El rei va dir que sí. Van estar planejant unes quantes setmanes com atacar a Asteris. Després d'un mes i mig va anar a atacar a Asteris. Dos setmanes després, li va arribar una carta al rei dient que podien tornar al seu poble ja que l'Asteris ja estava mort. El poblat li va agrair molt al rei Makara, i va anar-hi cap al seu poble i van festejar per la mort d'Asteris després de casi 100 anys de esclavitud, per fi van poder ser lliures.

Makara

UN MONSTRE FEROTGE

Era una vegada un monstre ferotge i era un escarbat molt però que molt gran, i al costat havia un poble. L'escarbat, s'estava apropant, però la gent del poble estava agafant les coses per anar a la muntanya que hi havia al costat. L'escarbat tenia molta gana i va anar a un altre poble; els del poble es van anar a viure a un altre lloc. Després d'un any i mig, l'escarbat va acabar amb tota Espanya. Després va anar a Estats Units per anar a per menjar i va tardar 3 o 4 dies en anar a Estats Units, va anar a un supermercat i se'l va menjar tot. Va acabar amb tot Estats units i després va anar a Brasil i el monstre ferotge se'l va menjar sencer. Va anar el Dídac el Joel i la Mar a un satèl·lit de l'espai i l'escarbat es va pujar perquè el satèl·lit era molt gran. L'escarbat era molt llest i va obrir la porta de la l'habitació tòxica i va tocar la poció de «miconoide» i es va convertir en un mico i va assassinar al Dídac, la mar el Joel va agafar a la Mar, el Dídac eren morts, però el Joel va tancar la porta de l'habitació tòxica i va soltar la nau aquella i el mico es va morir perquè no tenia oxigen i el Joel va mirar si estaven vius la mar, el Dídac i estava morts i els va tirar capa l'espai i van tornar cap la terra.

Un monstre ferotge

EN PAU I LA LLUNA

En una ciutat hi havia una central nuclear i un dia va explotar. Per sort, només es va veure afectat un bosc que estava al costat de la central. Allà vivia en Pau, era un nen alt i corpulent, amb el cabell castany i la seva família la componia la seva germana petita i els seus pares.

Un dia al Pau se li va ocórrer anar al bosc, i mentre anava caminant li va saltar un llop radioactiu i li va mossegar al braç. Quan va marxar, en Pau només tenia la marca dels ullals del llop que se li havien clavats al braç.

Al dia següent en Pau se sentia bé menys pel braç, que li feia una mica de mal per la mossegada. A la nit hi havia una lluna plena molt bonica però se sentia estrany: cada cop que veia la lluna, sentia que tenia que anar al bosc. Al final va marxar cap al bosc i allà es va transformar en un home llop i va perdre el sentit comú.

La seva família i la policia el van buscar per tot arreu, però al final només van trobar al llop radioactiu i el van caçar. Al dia següent el van seguir buscant i el van trobar encara transformat en home llop. Per tornar-lo al seu aspecte normal la seva família va haver de fer-li entendre que ell no era un animal parlant-li de records. A partir d'aquell dia cada cop que es transformava en home llop la seva família sabia què tenia que fer.

Doctor Van Helsing

EL MONSTRE DE LES OMBRES

Estimat diari sóc Anna i aquesta és la història del monstre de les ombres. Tot va començar un dia plujós i en què em sentia trista i sola, No havia tingut un bon dia i no em venia de gust fer res, fins que va arribar «El monstre de les ombres». Es deia Fuuufufuffufu, tenia un rostre estrany i girava com un tornado; tenia els braços blaus com un barrufet, amb ganes d'abraçar i contra més s'acostava més fred feia. No sabia què fer, però volia que marxés. Vaig córrer, però em perseguia; semblava que em volia fer una abraçada o alguna cosa per l'estil, no ho vaig abraçar però si volia que marxés ho havia de fer, o al menys provar-ho. El vaig fer, ho vaig abraçar i ... Vaig sentir una cosa estranya en mi, com si les emocions em canviessin o alguna cosa així, em vaig sentir segura i també feliç. No sé què va passar exactament però el monstre va girar i va girar i va marxar. Des d'aquest moment, des de aquell dia crec en els monstres i en els molts tipus que poden haver-hi. El que em va venir a veure era bo, suposo, crec que era d'emocions, i bo ... Aquí s'acaba la meva història.

Atentament: Ana

Ana

DEATH, EL DIABLE DE L'INFERN

Hi havia una vegada un diable que s'anomenava Death i vivia a l'Infern. Aquest lloc és de la següent forma: té el cel de color blau amb vermell, el color del terreny és un carn ataronjat i hi ha un fos amb lava y perquè no caiguin al fos de lava, hi ha un cartell que hi posa: "ATENCIÓ LAVA"

Un dia va arribar un noi que va ser molt dolent, ell no sabia on estava, i per aixó estava molt confós, quan es va topar amb Death es va espantar, estava tremolant i no li sortia la veu.

-Saps per què estàs aquí? – li va preguntar Death.

-Crec que perquè he sigut molt dolent a la meva vida.

-Ajá!!! Ho reconeixes! I estàs empenedit de tot el que has fet?

-Si -va contestar poc convençut.

-Doncs jo crec que no, i per això has de llençar-te al fos de lava.

-Aquí? -va preguntar, mirant i mirant moltes vegades al lloc on li havia dit que hauria de llençar-se.

-Ja estàs mort, creus que sentiràs alguna cosa? -va començar a riure amb totes les seves forces, mentres el noi dubtava si llençar-se o no.

—Va! no tenim tot el dia.

El noi va tancar els ulls i sense pensar més, va fer un salt i es va llençar al fons. Estava molt calent, i poc a poc la lava va desfer el cos del pobre noi, quedant-se els ossos flotant.

-Pensaves que fer coses males no tindria conseqüències? —va preguntar Death en veu alta, mentres reia amb totes les seves forces.

Joker_uno31

EN QUIM I EL MONSTRE

Segons la llegenda, fa molts anys, uns mags van trobar un ou de monstre; com pensaven que podia ser molt perillós, van fer un encanteri per a que mai fes eclosió.

En Quim era un senyor que no tenia problemes de diners, li agradava molt tenir un hort i menjar del seu propi esforç. Un dia, quan estava recollint verdures, es va trobar una cosa molt petita rodejada amb pedres liles que levitaven al seu voltant, com si fos un imant. Encuriós, s'ho va emportar a casa per investigar-ho.

Primer, li va treure les pedres, després el va netejar, va agafar una lupa i el va mirar, de seguida va adonar-se de que era un ou molt petit. Com tenia molta curiositat, va encarregar una incubadora petita per cuidar-lo i així saber què podia passar.

Després d'uns quatre mesos, l'ou va fer eclosió i en Quim va veure que era un petit monstre. De l'espant es va desmaiar i el monstre es va estirar al seu costat per dormir, posant la seva petita careta a sobre de la seva mà.

Quan en Quim va recuperar el coneixement, va veure una rodona amb punxes liles, uns tentacles negres, un ull de color lila i unes escames de color turquesa i a més levitava igual que les pedres liles.

El Quim li va posar de nom Trappy. Volia descobrir que li agradava menjar i li va donar fruites i verdures del seu hort però no es va menjar ni el brócoli, ni el carbassó, ni la llimona, ni cap tipus de bolets, però totes les altres verdures, sí. També li va donar carn crua, a la brasa, arrebossada, al forn, amb ketchup i maionesa i s'ho va menjar tot. Va provar també amb el peix, però no se'l va menjar. En quim va pensar que era perquè ja no tenia gana o perquè era un monstre de muntanya.

Van passar els mesos i es van fer bons amics. En Trappy va anar creixent i cada vegada menjava més. A en Quim li costava tenir menjar pels dos i cada cop havia de treballar més per aconseguir-ho. De tant en tant, el Trappy desapareixia i en Quim no sabia a on se n'anava i es preocupava.

Un dia, una família va veure el monstre i van trucar a la policia, al dia següent, després de dinar, la policia va aparèixer per atrapar el monstre i portar-ho a un centre de investigació. El Trappy, molt llest, va fugir a la muntanya perquè els policies no l'atrapessin i, amb molta sort, va trobar una cova per refugiar-se. Després de buscar durant molt de temps, la policia va pensar que aquest monstre no existia i que la família que ho va denunciar, s'ho havia inventat.

En Quim, molt trist i sense diners, tornà al graner on vivia en Trappy i va veure un gran forat. I això...?, va pensar en Quim. Molt valent ell, va entrar i dintre es va trobar un munt de pedres d'or i va descobrir que feia en Trappy quan desapareixia. En Quim va vendre tot l'or i es va fer ric. Va encarregar una estàtua de pedra del Trappy per posar-la en el graner i així recordar el seu gran amic.

En Trappy estava en la seva cova quan de sobte va veure molts cometes de diferents colors: un blau (aigua), un blanc (gel), un vermell (foc), un verd (naturalesa) i un gris fluix(cel).

El verd s'apropava on ell estava. Espantat, es va amagar al més fons de la seva cova. Després d'una estona i de sentir un fort tro, va decidir sortir per saber què havia passat.

Es va trobar amb un gran cràter just davant de l'entrada de la cova, el cometa verd havia impactat i es va trencar per la meitat. Just al mig del cometa, va aparèixer un petit ou verd...

Però això... ja és una altra història.

QUIM

QUATRE AMICS I UN MONSTRE

Avui marxo de colònies amb la classe, a la Costa Daurada, però el que em fa més il·lusió És marxar amb els meus millors amics, la Gina, en Marc i en Jan. Ai! M'he oblidat presentar-me, sóc la Laia Santaló i m'encanta fer surf.

Quan vam baixar de l'autocar, el primer que vam fer va ser intentar anar a la platja, però la senyoreta Sara ens va enxampar ràpidament. Sembla que tingui càmeres per controlar tots els nostres moviments.

Després de dinar ens vam anar d'excursió a les coves que estaven a la vora del mar, havíem d'anar per un camí seguit per cordills, per no anar-nos a les coves inexplorades.

Vaig sentir un soroll, com un rugit i vaig advertir a la Gina, en Marc i en Jan, però ells no em van creure, així que vaig decidir saltar el cordill que separava les coves. Com bons amics que eren, em van acompanyar, (jo crec que els nois van venir més per no quedar-se al darrere que no pas per esbrinar el que era).

Quan ens vam endinsar dins de la cova vam veure una figura gran i ovalada. Tots vam cridar i aquella figura també va cridar alhora, es va apropar fins que vam veure un monstre de dos metres, però no feia tanta por. Tenia els cabells roses i el cos groc i pelut, en comptes de tenir cinc dits en tenia tres i solament tenia un únic ull verd maragda.

El monstre va dir amb una veu tremolosa:

-Si us plau, no em feu mal!

En Jan tenia molta por. Jo li vaig preguntar a aquella criatura com es deia. Em va dir que es deia Popi i ens va explicar que tenia un problema.

- Em fa molta por els humans- Va dir tartamudejant.

En Marc va explicar:

- I a mi els monstres i mira'm!- Va dir intentant fer la gracieta.

La Gina, la va abraçar i li va dir que l'ajudaria amb aquest problema.

La Popi es va quedar sobtada i va preguntar que com ho faria.

La Gina va fer una pausa dramàtica, i li va contestar que la portaria a la platja. En un principi la Popi es va negar però finalment la vam convèncer.

Al dia següent vam anar a la platja, per sort era la següent activitat, jo i en Jan vam anar a buscar a la Popi i ens vam tornar a la platja, tota la gent es va quedar sorpresa, d'altres tenien por, la Popi casi li agafa un infart però a la mínima que es va distreure va començar a jugar amb altres nens. La Popi va superar les seva por.

Al dia següent ja marxàvem cap a casa, la Popi va venir a comiadar-se de nosaltres quatre, ens vam abraçar molt fort, i vam prometre que a les vacances d'estiu vindríem a veure-la!

Carabaggio

EL DRAC DE TRES CAPS

Hi havia una vegada una illa anomenada l'Illa dels Dracs. Ningú sabia perquè l'anomenaven l'Illa dels Dracs, fins que un dia una nena molt encuriosida, va decidir investigar el perquè s'anomenava així. Li va costar molt trobar informació. Un dia per la tarda es va escoltar uns crits:

-He trobat perquè es diu l'Illa dels Dracs!!!! va exclamar la nena.

Es va escoltar la veu del cap de l'illa i va dir amb veu graciosa: -Aquesta nena està boja, ningú mai ha trobat informació sobre perquè es diu l'Illa dels Dracs. La nena va sortir corrents i plorant perquè mai la havien humiliat davant de tota l'illa dels dracs, després van passar uns quants segons i tota l'illa dels dracs van començar a riure. Al dia següent, la nena va decidir marxar de casa i va deixar una nota que deia: Mare, pare, marxo de casa perquè he de demostrar que he trobat informació de perquè es diu l'Illa dels Dracs. Us estimo molt, amb carinyo, Glenda Sofia.

Els pares van sortir a corre cuita cap a a von viu el cap de l'illa, els pares van dir-li el que havia aconseguit posant en ridícul a la seva filla.

El cap va dir: -Com goseu a parlarme d'aquesta manera? va dir el cap, -no es culpa meva que la nena hagi marxat de casa, ella pensava que hi creuriem, però no és així i va sortir corrents perquè ens vam posar a riure.

Els pares van cridar com mai que es vengarien pel que li havia fet a la seva filla, i de la pitjor manera possible. Al cap d'uns quants mesos va aparèixer un drac de tres caps i ningú, ni tan sols el cap, es va poder creure el que veien els seus ulls; estaven a dalt del eren la Glenda i els seus pares. i van cridar tots dos a l'hora: -Has vist el que deia la nostra filla? Era veritat, i ara cremarem tota l'illa!!!!!!!, però es va escoltar la veu de la nena que deia: -No cremarem res mare i pare!! Això seria ser males persones, jo sé que el cap m'ha humiliat moltes més vegades, però joestic disposada a perdonar-li!!!! -Gràcies per perdonar-me, després de l'ocorregut, ho sento molt de debó i de tot cor.

Els pares també es van disculpar i van dir: -Ho sentim molt cap!! estàvem molt preocupats i vam culpar sense cap raó.

Tot el poble va sortir de casa seva amb molta por, però la nena va dir:

-No teniu cap raó per tenir por!! o sí perquè és la primera vegada que veieu un drac de tres caps, per això us entenc perfectament, perquè quan vaig conèixer aquest animalot, jo també tenia por, però després d'estar molt de temps amb ell, vaig poder comprendre que ells també tenen por de nosaltres, perquè nosaltres, a vegades, som com uns dracs, amb mal humor i per això ens ataquen, espero que m'entengueu, va dir el cap.

Tots ho van entendre i van ser felices i van menjar perdices.

Glenda Sofia.

CHARLIE, L'ENDERMAN (PART 1)

Hola em dic Charlie Lumm, tinc 15 anys d'enderman, i sí, heu llegit bé, sóc un enderman.

Un dia el meu pare em va explicar que els primers endermans van habitar en un lloc que es diu "Fi". Ja sé que dona por el nom, però el meu pare diu que era un lloc tranquil, i estàvem en pau amb la resta de éssers vius, com ara un drac negre amb la boca lila, o una civilització avançada a nosaltres, ja extinta. Quan va acabar d'explicar la història, vaig decidir que aniria al "Fi".

El dia 24 de juny vaig començar la meva aventura.

Quan vaig sortir de casa, em vaig trobar el meu millor amic David

-On vas Charlie? - Va preguntar curiós.

-Vaig cap al "Fi".

-Però si no saps arribar a aquella dimensió.

-Que? Una dimensió!! - Vaig dir sorprès - El meu pare em va dir que era un lloc d'aquest món.

-Vaig amb tu- Va dir en David.

-D'acord pots venir.

Vam anar cap a un bosc, i als 20 minuts vam sortir de aquell bosc, sincerament no va passar res interessant al bosc.

Al sortir del bosc vam trobar una mina, ens vam apropar per veure si hi havia algun monstre. Hi havia un zombi, i li vam preguntar com anem al "Fi".

-Hola enderman, per anar al "Fi" necessiteu ulls d'enderman, però no us espanteu no son ulls però per ferles necessiteu perles d'endermans, que ja teniu, però també necessiteu anar a l'infern per trobar un blaze i que us doni alguna vara de blaze per fer pols de blaze i fusionar-les amb les vostres perles, i quan estiguen, torneu a aquesta cova i us explicaré la resta dels passos per anar.

ENDERMAN

L' INVITAT INESPERAT

Al 3 de juliol del 2033, l'Ariana estava amb el Justin al matí, caminat per la muntanya, mentrestant els seus amics estaven fent la seva hora. En Marcos estava escrivint poemes, la Sofia estava cantant i l'Àlex estava parlant turc amb un amic seu de Turquia.

Quan l'Ariadna va anar amb el Justin a passejar per la muntanya, sense voler, va mirar cap a enrere i va veure alguna cosa passar per darrere i li va dir al Justin, però quan van tornar a mirar cap enrere van veure que ja no hi havia res. Llavors van anar a avisar als seus amics, però quan van arribar a la muntanya ja no hi havia res; total que l'Ariana va anar a agafar l'ampolla d'aigua que havia deixat en un cantó d'un arbre, i de sobte, va aparèixer un monstre i es va adonar que el que li havia passat al matí era que el monstre li havia passat pel darrere. Tots van veure al monstre i li van dir que es quedés amb ells. El monstre es va quedar, i l'Ariana li va preguntar el seu nom. El monstre li va dir que es deia Kevin i llavors en Justin li va preguntar perquè no estava amb la seva família. A en Kevin li va costar una mica respondre, però va dir: -El meu germà gran és alcohòlic; el meu germà mitjà sempre està amb l'ordinador jugant i els meus pares no m'estimen. Diuen que no serveixo per res, que millor estigui sense ells, que no serveixo per ser un monstre, que els monstres són dolents i llavors el millor lloc, on puc estar, és a la muntanya, sense ningú,

Però quan us vaig veure a vosaltres, vaig pensar que tenia una oportunitat, que podria estar bé amb vosaltres i no em tractaríeu malament.

El Marcos li va dir que si volia estar amb ells i quedar-se amb ells per sempre, tots l'ajudarien a oblidar els mals records que tenia de la seva família, i que si volia ser un més de la colla ho podria ser.

El Kevin va dir que si volien fer això per ell, que estaria d'acord, però tenia un problema més, no podia anar al càmping per què com que és un monstre no el podien veure.

Llavors l'Àlex li va preguntar si no es podia convertir en una persona. En Kevin li va dir que no, que mai ho havia fet.

Llavor el Marcos que havia passat tot l'any a l'escola de poemes

li va dir: -Una de les coses que em van ensenyar les matemàtiques és que tots els problemes es poden solucionar.

El Kevin es va quedar amb la boca oberta i li va dir tens raó no passa res ja em convertiré en una persona quan pugui.

De camí al càmping el Kevin va fer un gest i pum! Es va convertir en una persona. Tots el van mirar amb una cara d'al·lucinació.

Quan van arribar al càmping tots els van anar al llit menys el Justin deia que no tenia ganes d'anar-se'n a dormir, quan tots es van anar a dormir, l'Ariana va anar amb el Justin i va estar parlant amb ell una estona, i el Justin li va dir a l'Ariadna que ell no sentia amistat amb ella que sentia alguna cosa més que amistat. L'Ariana el va tallar, i li va dir: -El que sents és el mateix que jo. Que em vols veritat? El Justin li va respondre que sí que la volia i l'Ariana li va dir: - Ara anem a dormir i demà parlem més, i els dos es van anar a dormir.

L'endemà van anar l'Àlex, la Sofia, el Marcos, el Justin, l'Ariadna i el Kevin a la muntanya, a la casa del Kevin a parlar amb els seus pares... quan van entrar a la seva casa tot estava ordenat els germans del Kevin estaven en el sofà, res era com deia el Kevin tots es van mirar, i es van dir: -El Kevin és un mentider. Quan va entrar en Kevin es va quedar amb la boca oberta i va dir: -Això no és veritat, mai havien sigut així. Però qui estarà mentint el Kevin o la seva família?

James Lorkan

LA HISTÒRIA DE DARIO

Dario, és un monstre tímid i alt. Un dia Dario es va despertar i va veure per les notícies que ha arribat un nou virus, el COVID-19. Ell en aquell moment es va preocupar molt, en les notícies van dir que tots farem CUARENTENA (es a dir, quedar-se a casa). Cada dia pujaven més les morts hi les notícies eren només del COVID-19. Dario va pensar hi va anar

al supermercat, va arribar allà i no hi havia res, totes les coses s'havien esgotat perquè la gent va comprar les coses necessàries per passar els dies a casa.

Dario es va preocupar molt per que la seva mare va agafar el COVID-19, la seva mare tenia 83 anys i als grans els afecta més. La mare del Dario estava ingressada a l'hospital. Al cap dels dies va morir pel COVID-19.

Va passar un any i ens van deixar sortir de casa, però hi havia unes normes que eren que pots sortir de casa a partir de les 06:00h del matí, i havies d'arribar abans de les 22:00h de la nit.

Va arribar la vacuna del COVID-19 i ens van vacunar a tots. I d'una vegada vam poder fer vida normal, per celebrar-ho vaig sortir amb els meus amics a la discoteca.

DARIO

UN BOSC SINISTRE

Hi havia una vegada, a prop d'un poble a la vora de la muntanya, un bosc ombrívol ple de monstres de tota mena. Hi havien de la mida d'una muntanya, i d'altres de l'estatura d'un ratolí.

Però, el pitjor de tots, era el drac de dos caps, un drac vingut de l'infern per provocar incendis amb el seu ale i tallar boscos amb les seves urpes. I aquest no hi havia manera de calmar-lo, no li agradava el bestiar, tampoc les princeses,... Només li agradava destrossar.

Un dia, els vilatans, van tenir una pensada: si cremaven el bosc, els monstres s'anirien i al dia següent, al trenc del alba, els vilatans es van armar de torxes i van anar cap al bosc.

Però van tenir una desagradable sorpresa al veurà que tots els monstres, fins i tot el drac, els estaven espera'n a l'entrada del bosc amb intencions de no deixar-los passar, així que van girar cua i van córrer comes ajudeu-me.

Dies després de la estrepitosa derrota van pensar que, o bé, se'n van, o bé intenten arribar a un acord amb els monstres, ja sabien que parlaven la seva llengua però, els i feia tanta por que ningú s'ha atrevit a intentar dialogar amb cap monstre. Però això es un cas desesperat.

L'endemà, els vilatans van anar cap al bosc i es van reunir no només amb el drac, si no que amb tots els monstres del bosc i després de hores i hores de dialogar van arribar a un acord: els monstres no destrossarien el poble si a canvi els donaven un quart de les seves terres de conreu i un quart del bestiar i així va ser i durant molts anys després continua sent així.

Fi.

El drac de dos caps

EL MONSTRE POPPY I LA SEVA POR

El monstre Poppy era un monstre que li encantava l'aigua i vivia a l'aigua i us explicaré qui és Poppy. Poppy és un monstre mític un monstre de la imaginació, però el van veure a la vida real i us preguntareu com és Poppy, Poppy és un animal mig ànec, drac i pegàs també és un peix perquè te moltes escames però com li encanta a la gent doncs li fan moltes fotos però a ell no li agraden les fotos.

Poppy és nena i sempre s'han burlat de ella perquè diuen que el seu cap és molt gran i que sembla el telèfon de la dutxa, també és burlaven perquè no tenia casi pèl i sempre portava un barret. A ella li encanten els ocells i les estrelles però sempre li ha tingut por a una cosa i és a un ocell que va veure que el volia picar amb el seu pic des de aquell dia no li agraden aquells ocells també aquell ocell tenia blau vermell i verd i des de aquell dia no li agraden els ocells amb aquells colors. També li encanta el blau i la lluna i ara poppy és feliç.

Rodoreda.

HISTÒRIA D'UN MONSTRE

- Hola!, sóc en Joan tinc cinc anys i el que més m'agrada fer al temps lliure és que la meva mare em llegeixi el conte dels monstres. M'encanten els monstres!

- Així sí, Joan! Recorda dir això a la classe, eh, Joan? – em va dir la mare satisfeta.

- Sí mare! Segur que me'n recordaré a classe- vaig dir.

Li vaig demanar a la mare que em llegeixi el conte dels monstres, i ella mai em diu que no.

Després d'escoltar el conte ens vam anar a dormir.

La mare, sempre m'acompanya a l'escola, li dono un petó ella a mi i entro per la porta del pati.

Els meus companys sempre em diuen que sóc un nen de tres anys que només m'agraden les coses de nens petits ... em fa molta ràbia que diguin això, per aquest motiu sempre jugo amb les nenes, encara que no m'agrada que siguin nenes en un lloc i nens en un altre.

-M'ho he passat bé avui; he guanyat dos partides als escacs!, vaig dir.

Quan he tornat a casa, li he demanat a la mare si el dissabte podria venir a casa la Clara a jugar al pati a futbol.

Ella no estava del tot convençuda perquè havia de portar al meu germà petit a patinar, però he insistit tant que l'he convençut.

El dia següent li he dit a la Clara que demà podria venir a jugar a casa i ella m'havia dit que si li deixaven vindria.

Així que el dissabte ens vam veure al pati de casa. Eren les set de la tarda en quan vam veure una llum blava al cel.

- Clara allò segur que és un monstre seguríssim! – vaig dir emocionat.

- No crec Joan – va intentar dir-me sense ofendre'm

La llum anava baixant i baixant fins que vam escoltar el soroll d'un helicòpter, definitivament era un helicòpter.

Estava avergonyit per haver dit que era un helicòpter.

Em vaig posar vermell i vaig intentar tapar-me una mica la cara amb la meva samarreta.

La Clara em va mirar amb una cara de fàstic, va entrar a casa i li va dir a la mare que ja havíem acabat de jugar, que s'anava ja.

La mare va trucar els seus pares i els hi va dir que vinguessin a recollir-la.

A l'hora de sopar el Joan li va explicar a la mare que no havien acabat de jugar i el que havia passat.

Avui és diumenge i estic una mica trist, perquè crec que la Clara ja no vol ser la meva amiga.

Vaig acompanyar a la mare a comprar i allà vaig veure a la meva amiga Ainoa li vaig dir hola i ella a mi. Les nostres mares ens van dir mentre parlaven si volíem anar a mirar cereals. Vam anar a mirar cereals i vam trobar els cereals monstruosaurios.

- Mira! Són els monstruosaurios! Ja han arribat a la ciutat! - vaig dir entusiasmat.

- Eh... Joan sempre han estat aquí i no, no existeixen estàs una mica...- va dir-me fent el gest de que estàs boig.

Vam anar a casa i li vaig explicar a la mare.

M'havia quedat sense amics!

Estava molt trist en quan... vam sentir el soroll d'un helicòpter venir.

- Joan surt aquí al pati corre! Hi han mo... mo.. vine!- va dir-me la mare.

- Només és un helicòpter! - vaig dir.

- Que nooo!!!

Finalment vaig sortir al pati amb cara de trist, i vaig veure que el que hi havia al pati eren...monstres!!!!!!

Bé, era una família de monstres que eren cotó.

I es veu que els monstres viatgen amb helicòpter!

Els encanta la música ja que van venir escoltant música.

Em vaig fer amic del petit i em va acompanyar a l'escola.

Així vaig demostrar que els monstres existeixen!

MIL I UN SENTIMENTS ENTRE MONSTRES I HUMANS

En Max és un monstre, però és diferent a la resta de monstres.

Tots els monstres són lletjos i horrorosos, en canvi ell, es petitó, pelut i amable.

Com a norma general, en el món dels monstres estan obligats a fer por als humans, els altres no ho tenen complicat debut al seu aspecte, però en Max mai ha aconseguit fer-hi por, ell sempre s'ha sentit diferent als altres, i sense cap dubte ho és.

Ell té el poder de les emocions, quan ell nota que algú està enfadat tot s'omple de foc, quan algú està trist tot s'inunda d'aigua; la felicitat es manifesta per flors, l'emoció per llums i la por amb el fred i la foscor. Només un cop s'han presentat totes les emocions a l'hora i va ser quan en Max va veure un humà per primer cop, per això en Max vol veure un humà però mai el deixen per la seva aparença física.

Quedaven pocs dies per les seleccions del nou alcalde de la ciutat i en Max es volia apuntar a les seleccions, tothom li deia que ell no podia presentar-se a les seleccions perquè ningú el votaria, però ell no va fer cas a aquells comentaris i es va apuntar.

El dia de les eleccions havia arribat, en Max va anar a la plaça de la ciutat, que en aquell moment estava a petar de gent. Van començar a sortir monstre rere monstre a l'escenari donant la seva xarrada, quan va arribar la seva hora de pujar va notar com els nervis l'evadien i es va tornar de color groc, li van col·locar una muntanya de llibres per poder arribar al micròfon.

"Bon dia Monstropolis, m'he volgut presentar a alcalde amb la intenció de salvar la nostra ciutat, cada cop està més plena de mals sentiments i pensament, cada cop estem més dolguts per dins, encara que per fora no ho sembli, ens estem omplint d'egoisme i rancor, hem de lluitar per aconseguir valor, hem de deixar d'espantar als humans i ens hem de omplir d'amabilitat, els humans són iguals que nosaltres, amb un altre aspecte físic, però he experimentat amb el meu poder dels sentiments com el humans

senten i pensen igual que nosaltres, així que si lluitem contra ells estem lluitant contra nosaltres mateixos"- va exposar en Max Tothom va aplaudir i van assentir amb el cap mentre xiulaven, quan va arribar l'hora de la votació va guanyar en Max i va ser en qüestió de segons que la ciutat de Monstropolis es comencés a omplir d'humans. La plaça deixava anar flors, van començar a sortir fonts d'aigua, es van crear petites fogueres de foc, les llums dels fanals es van encendre, les rajoles del terra es van congelar i tothom va començar a patinar, la pau havia arribat .

De: THE NAMELESS

EL MONSTRE DELS MALSONS

Hola, sóc l'Emma, no puc esperar a explicar com no és tot el que sembla, llestos?

- 1 setmana abans.

Avui el meu avi ha mort, diguem-ne... És el pitjor dia de la meua vida! La meua tristesa és impossible d'explicar... Em toca anar a l'escola. Quan arribin els meus amics, m'ajudaran a fer desaparèixer la tristesa que la meua persona continua desapareixent.

- Ja estic a classe.

- Estimada, ho sabem tot, venim a fer-te una abraçada en grup!

- Gràcies noies!

- Ei, el teu avi ha mort? Va dir somrient el pesat de la classe.

- El mínim que vull és que em donis consells.

- No, només et diré el que et passarà aquesta nit. Va dir aguantant el riure.

- Aquesta nit seràs visitada per un llarg monstre, lleig, trencat i que et farà passar una estona terrible. Arriba quan et passa algo triste, veuràs el que t'espera. El noi va dir entre rialles.

Quan vaig arribar a casa, vaig tenir una por terrible per la història d'aquell monstre, la nit s'acosta! Quina por! Ja és de nit i..... AAAAAAAAH! Què és això? EL MONSTRE ÉS AQUÍ!!!

- Hola, hola... No has de cridar, oi? Va dir el monstre amb una veu suau. - Què-què? He dit nerviosa.

- És el moment de explicar-te per què vinc, oi? Bé, em passa tot el temps, aquestes ratllades i cables solts no se'm fan sols. Diguem que em diuen el monstre del malson, però sóc aquí per treure aquestes llàgrimes de la cara de la gent i afegir un gran somriure. Podem veure una pel·lícula junts o jugar a un joc de taula... El que prefereixis.

- Bua!! pensava que volies menjar-me, aquestes coses cuinant o fent alguna cosa dolenta per a mi, no m'ho esperava en absolut... Per què t'has escurçat?

- És cert, me n'he oblidat, t'ho diré... Bé, acabaré esvaint-me quan la teva felicitat sigui enorme, fins que s'acabi la teva tristor no me n'aniré d'aquí. - Bé, no vull que marxis, encara sóc molt trist. Vam jugar fins que va desaparèixer... m'ha agradat molt estar amb ell... Tots els monstres no són dolents... Fi.

Emma

PILA DE FOC

Fa molt de temps, un príncep de 13 anys vivia en un castell amb els seus pares. Els que regnaven al poble de Roca Roja. Al poble tenien una tradició: Quan el príncep o princesa complien els 18, havien de ser escollits per tenir una parella per vida. Al príncep Michael, no li importava, ell era un aventurer i no volia que cap noia se li posés pel camí. Fins que va conèixer a la princesa Cassandra. La princesa del poble de Costa Verda. Tenia la mateixa edat que en Michael i es van fer molt amics, gairebé inseparables. Un dia al bosc, en Michael i la Cassandra estaven jugant a amagar-se en els arbres, fins que van trobar a un noi al terra, plorant. En Michael li va preguntar que si estava bé. El noi, amb llàgrimes als ulls, va dir que no, que el seu pare el va fer fora de casa. En Michael li va preguntar el seu nom, li va respondre amb la veu tremolant, Emmet. Després, li va acompanyar a la porta del castell, on eren els seus pares?, en Michael, li va explicar als seus pares el que va passar. Als pares no li van fer gràcia la idea de que l'Emmet es quedés al castell, però van assentir. Es van fer molt amics, però, la Cassandra, li ocultava a en Michael que s'havia enamorat d'ell. Després de 5 anys, va arribar l'hora de que els nens trobin a la seva parella. Però, l'Emmet, també s'havia enamorat de en Michael, però no comprenia perquè. L'Emmet, sempre duïa una motxilla amb trossos de vidres, perquè l'Emmet, en realitat, els podia controlar. També tenia unes altres qualitats màgiques, tenia una cola, una ala i un corn. Un dia, l'Emmet va sortir a passejar al bosc, al cap d'uns minuts es va perdre, va trobar un riu i es va asseure a la vora amb els peus al aigua. Però no es va adonar que n'hi havia un cocodril, de sobte el cocodril es va llençar sobre el noi, que sense adonar-se, li havia arrencat els dos braços. Estava en «shock», estava tan espantat que ni sentia el dolor, i se li va ocórrer una cosa, va intentar treure els vidres de la seva motxilla i va crear una espasa gegant amb la que va partir el cocodril en dos meitats. Després, va utilitzar els vidres per fer-se braços nous. Quan ja s'havia cobert els braços, va trobar la manera de tornar al castell. Quan va arribar, ja havia començat la cerimònia, i en Michael ja n'havia trobat una noia: La Cassandra. L'Emmet estava devastat, ja no ho podia ocultar més, va demanar-li de genolls a en Michael que si podien sortir. Tothom a la sala tenia els ulls en ells. En Michael sense saber que dir, li va fer una abraçada i li va dir que si en veu baixa. I de sobte tothom es va posar a aplaudir, fins i tot els pares. Excepte la Cassandra que amb la cara verda, es va marxar del castell. Al final, l'Emmet i en Michael van estar sortint per molts mesos, fins tot quan van créixer es van casar.

ELS MONSTRES

Tots sabem què és un monstre... "una figura que no és humana i fa molta por. Però us heu preguntat alguna vegada com seria veure'l en la vida real? Doncs us explicaré un conte que us farà imaginar com és veure un de veritat.

Una tarda d'estiu, fa molt, molt temps un pastor va baixar cridant de la muntanya i va entrar en la seva casa cridant.... -Socooooooooors!!!!

-Acabo de veure un monstre!! va exclamar tremolant.

-És quatre vegades més gran que un cavall, té les garres més grans que he vist en ma vida, una cua com una llança i les escames més lluent per tot el cos.

El seu fill va alçar la seva vista del llibre que estava llegint, es titulava monstres.

El seu fill es va preguntar si el monstre era bo. Al dia següent, es va anar a la muntanya de dalt a comprovar-ho. El monstre era bo. És més, es va posar contentíssim amb la visita del nen. El nen va riure, es va asseure i va començar a bombardejar amb preguntes al monstre. Però un trist matí, la gent es va assabentar de l'existència del monstre i de la por, van passar a l'odi. El nen va tornar pensatiu a casa. Es preguntava perquè volien al monstre mort si era bo??. Al matí va anar al poble i va escoltar una cosa que el va deixar de pedra: Sant Jordi, el que mata monstres, ha vingut a matar al monstre!!!!. Al dia següent tot el poble va anar a veure la batalla entre Sant Jordi i el monstre. Però el poble no sabia que Sant Jordi i el monstre van fer un pacte de enfrontar-se de mentida, així que va començar el enfrontament.

PUM, PAF, UF I CATAPÚN!!!

Els dos afrontadors es van barallar durant 2 hores al final el monstre va deixar un gemec i es va desplomar. Sant Jordi li va posar un peu en senyal de victòria. El poble cridava: que li talli el cap. Sant Jordi va dir crec que aquest monstre ha après la lliçó, anem ha fer un banquet així guanyem tots. Tot el poble va baixar la muntanya i van anar ha fer un banquet.

Tot el poble estava orgullós de la batalla Sant Jordi de la victòria i el monstre estava feliç perquè tenia la panxa plena a rebentar.

El Pastor

ELS MONSTRES

Hi havia una vegada un poble que es deia Clousburg en el que tots els habitants vivien feliços, tots estimaven al seu alcalde, que els ajudava en tot el que podia ja que era una persona vella. Un dia va arribar un jove explorador a l'ajuntament dient que necessitava veure a l'alcalde urgentment.

-Es molt important!- implorava el jove.

Quan finalment va reunir-se amb l'alcalde, li va explicar tot aquell enrenou i li va dir que havia vist un monstre!

-Es veritat!- Exclamava el jove indignat.-I ha robat la corona i la capa reial!

Finalment van decidir no creure'l. Al dia següent els va arribar la notícia de que al rei li havien robat la corona i la capa reial, tal i com va dir aquell jove. Ho van investigar, a les càmeres de seguretat va succeir una cosa impressionant: la capa i la corona estaven subjectades per una força invisible. No entenien res, cap ésser humà era capaç de tornar-se invisible, només els quedava una opció: creure al jove explorador.

Van buscar al jove per tota la ciutat, però no el van trobar, en comptes de trobar al jove van trobar a sa mare, li van preguntar pel seu fill i els va contestar que ahir va marxar a Bloxburg, així que van anar cap a Bloxburg. Els va costar tres dies trobar-lo perquè Bloxburg és molt més gran que Clousburg i hi viu molta més gent i van trigar una hora més convèncer-lo, ja que estava molt ressentit de que no l'haguessin cregut abans però al final va acceptar.

Quan van tornar a Clousburg el valerós explorador els va dir que havia trobat a l'estranya criatura al "Bosc Tenebrós", els policies i els de la guarda reial (que eren els que investigaven el cas del monstre) van intercanviar tenses mirades, ningú d'ells volia anar al Bosc Tenebrós. Finalment es van centrar al bosc. Després de cinc minuts caminant de cop i volta va sortir d'un arbust una silueta estrambòtica, quan li van enfocar la cara amb la llanterna van veure que era un monstre. Però no era aterrador sinó amigable, tenia un

ull vermell i estava cobert de pèl morat però el seu pèl no amagava el seu somriure.

-Hola em dic Leah!-va dir el monstre- Sento haver robat la corona i la capa, així que si els voleu aquí teniu- va dir, donant-li a un guardià la capa i la corona.- Nosaltres, els monstres, que per cert tots som tan aterradors com jo, i que la norma principal és: viure i deixar viure.

I quan ja marxaven va dir a l'explorador:

-Ah, per cert! Sento haver-te espantat.

Quan van sortir del bosc, van anar directament a palau i li van entregar al rei la corona i la capa i va nomenar a l'explorador "explorador reial".

A la setmana d'haver recuperat els objectes reials l'explorador va sol·licitar reunir-se amb el rei per explicar-li detalladament el que havia dit la Leah. Després de la reunió el rei li va donar el permís de fer una cosa que s'hauria d'haver fet fa molt de temps: alliberar als monstres de la cadena perpetua del Bosc Tenebrós, i així va fer.

Violeta Weasley

EL MONSTRE I JO

Fa molt de temps, en una ciutat molt llunyana, bé tampoc fa gaire temps, només fa dos anys de això i tampoc era gaire llunyana, va passar a Barcelona. Em dic Paula i aquesta és la història del meu monstre i com vaig passar a tenir-li por, a que es convertís en el meu millor amic. Tot va començar el 4 de desembre era un matí fred d'aquells que veus el dia i ja no et ve de gust sortir però com de costum havia de anar a l'escola... Em vaig despertar i vaig afanyar-me a posar-me l'uniforme de l'escola perquè arribava tard, com de costum, vaig sortir sigil·losament perquè la mare no em veiés i m'escriidassés per arribar tard. Vaig agafar la bicicleta i vaig anar a classes. Després de classes, vaig marxar cap a casa, però no em podia imaginar el que trobaria, tenia pressa, així que vaig agafar una dreuera. Allà vaig veure un ésser indefinit, tenia una espècie de banyes i unes orelles punxegudes, la seva pell, era d'un to lilós; es va girar a mirar-me i llavors em vaig glaçar de la por. El monstre em va mirar amb aquells ulls tan grocs i va saltar cap a mi. Creia que allò seria el meu final, llavors tot es va fer molt negre. Quan vaig despertar, era a un lloc molt fosc, a prop meu hi havia un foc encès. Vaig veure el monstre; s'acostava a mi, em vaig tornar a paraitzar, llavors per la meua sorpresa, el monstre em va dir que no tingués por, que no em volia fer mal. Em vaig calmar una mica en veure l'expressió amable del monstre, però no em fiava del tot. Vaig preguntar-li perquè em tenia aquí el monstre. Va respondre serenament, que volia companyia, ja que feia milers de anys que estava sol, i desolat ja que la gent sempre li tenien por. Si he de ser sincera, en aquell moment, vaig sentir llàstima del pobre monstre, amb la seva trista expressió i les seves tristes paraules, vaig dir-li que podríem ser amics si ell volia, l'expressió del monstre es va il·luminar instantàniament, i ell va dir sí, sense dubtar-ho. Jo li vaig dir que podríem ser amics, amb només una condició, que em tornés a casa, i que jo el visitaria una vegada per setmana sempre. El monstre va accedir i així vaig va ser. Vaig arribar a casa a temps, només havia passat 1 hora i mitja. La mare es va enfadar una mica, però li vaig dir que m'havia entretingut amb els meus amics. Des de llavors, vaig sempre a visitar el monstre cada dissabte i resulta ser un ser molt agradable i això l'ha convertit en el meu millor amic, a pesar de totes les nostres diferències físiques.

Amicitia

L'ALIGATOR, EL SEU FILL JONSINA I ELS RETOLADORS QUE PINTEN D'OR

Vet aquí una vegada, hi havia un extraterrestre que el seu nom era Al·ligàtor, que vivia amb el seu fill Jonsina, al planeta Vesuvi us.

Un dia l'Al·ligàtor va portar a l'escola el seu fill Jonsina com cada dia, quan en Jonsina va arribar a classe es va adonar que s'havia deixat a casa els retoladors que pinten d'or, i sense els retoladors d'or no podia fer el dibuix de plàstica. Llavors el professor Anikilo l'hi va dir que l'endemà portes els retoladors perquè el dibuix el faria demà. Quan en Jonsina va arribar a casa va mirar a la taula del menjador on normalment els deixava. (mal endreçats XD). Els va estar buscant per tot arreu, però no els trobava enlloc, de sobte va sentir que algú trucava al telèfon, i el va agafar, l'hi va sortir el contestador, i el missatge anònim deia: Tinc els teus retoladors d'or i ara tot el que dibuixi serà d'or!!!

Després d'aquest missatge anònim en Jonsina es va quedar molt preocupat, llavors el seu pare Al·ligàtor l'hi va dir que no es preocupés i que farien el possible per trobar els seus retoladors d'or.

L'al·ligàtor li va dir a en Jonsina que intentarien localitzar d'on venia el missatge, amb localitzador que tenien a casa. Al final van localitzar aquell missatge tan misteriós. Venia de l'escola!!! En Jonsina i l'Aligador es van quedar bocabadats, no so podien creure!!! Van pensar que per la nit podien entrar a dins de l'escola per investigar. A l'entrar a dins l'escola van anar a l'aula d'en Jonsina, però...

Resulta que van trobar el professor Anikilo a l'aula, i a més a més el van veure amb els retoladors d'en Jonsina. Estava dibuixant amb els retoladors, i tot el que dibuixava era or! Llavors l'hi van fer una foto, i es van esperar que arribés l'endemà, llavors en Jonsina quan va arribar a classe l'hi va ensenyar les fotos al professor Anikilo. El professor Anikilo es va quedar amb un pam de nas, en Jonsina l'hi va demanar que l'hi tornés els retoladors, el professor Anikilo li va demanar perdó i li va tornar els retoladors que pinten d'or. En Jonsina no va poder fer el treball de plàstica per culpa del professor Anikilo, llavors en Jonsina li va reclamar al professor Anikilo que li posés un 10 al treball.

Anikilo

ESPINORATA

A Sergey Petrov li havien fet un encàrrec, havia d'anar als magatzems del Museu de Ciències Naturals de Barcelona, el Museu Blau, a recollir unes capsas que contenien ossos de dinosaure. No sabia per què ho volien, ni tan sols el nom del qui li havia fet l'encàrrec, només que li pagarien una gran quantitat per fer la feina.

Quina va ser la sorpresa del Sergey quan va arribar als magatzems i va veure que estaven descarregant uns bidons gegants de líquid radioactiu. Ràpidament va agafar la capsa que era el seu objectiu. En aquell moment va escoltar unes passes, va sortir corrent amb la mala sort que li va caure la capsa dins d'un d'aquells bidons que hi havia al pis de sota. El Sergey que sempre havia sigut bastant poca traça va fugir.

Van voler las forces de l'univers, o les casualitats, que en el mateix moment que queia la capsa d'ossos una pobre rata va anar a parar al mateix bidó...Es va fer el silenci. 16 hores després va tenir lloc el cycle evolutiu més ràpid de tots. Del bidó va sorgir l'Espinosaurata. Va passar de ser una pobre rata innocent i unes restes d'espinosaurae antigues al pitjor monstre que et podries imaginar. Allò que era el Museu Blau va quedar totalment destrossat. L'Espinosaurata corria lliure per la ciutat de Barcelona.

Mentre, un grup de militars encapçalats per la Coronel Escot ideaven plans per atrapar el monstre.

L'Espinosaurata va arrancar l'edifici de l'IKEA i el va llençar cap el Camp Nou, tindrien que fer un més nou.

El pla de la Coronel Escot és senzill: atraure'l cap la platja de la Barceloneta amb un rolet de formatge farcit de carn i després li dispararien amb armes ultra-sòniques. El pla va seguir el seu curs i quan ja la tenien el monstre va fugir al mar. A una cova marina, ben al fons del mar la moribunda Espinosaurata va posar ous.

Bilbo Baggins

EL MONSTRE QUE NOMÉS VOLIA AJUDA

-Filla, baixa a dinar o el menjar es refredarà!- diu la mare.

-Ya vaig!- li contesto mentre baixo les escales.

Quant més m'acosto a la cuina, més bona olor fa. La mare a fet mandunguilles!

He acabat de menjar i m'he rentat les dents.

-Vaig al parc amb l'Elena!- Li dic a la mare.

-D'acord, pero aneu amb compte, i no arribis tard!

La Elena es la meva veina, i una de les meves millors amigues, pero avui no aniré al parc amb ella, en realitat vaig al bosc, pero no li dic a la mare perque no em deixa anar sola. Mentres camino em dono compte de que m'he perdut. Estic tan cansada que em quedo adormida a una roca plana. He despertat pero ja no estic al bosc, estic a casa. Vaig corrent a la cuina i li pregunto a la mare.

-Hola mare, que faig aquí?- Li dic mentre m'acosto a ella.

Em mira de reull mentre talla una pastanaga. Després s'acosta a mi i em diu:

-A vingut una senyora i m'ha dit que t'has quedat adormida al bosc, i tu m'habies dit que anaves amb la Elena al parc!- diu la mare amb un to enfadat però al mateix temps preocupat.

-Ho sento molt mare...

-Una disculpa no ho soluciona tot Laia. Com a càstig pel que has fet, demà ni la setmana que ve podras sortir a jugar.

-D'acord...- li dic amb el cap baix.

Pujo les escales i vaig a la habitació.

Aquella nit no podia dormir pensant en lo que m'havia dit la mare. Vaig mirar la hora, eren les dues de la matinada. De sobte escolto un soroll a la sala d'estar, baixo lentament les escales, mentre, el soroll es va fent més fort. Quan arribo veig una figura d'una dona.

-Hola?- dic amb una veu temblorosa.

Això ja sembla una pel·lícula de por.

La figura s'acosta, es una dona molt bonica. Ella em sonriu

-Hola Laia!

Com sap el meu nom?

-No era la meva intenció despertarte- segueix ella.

-Vine- em diu mentre m'agafa del canell.

Va corrent a la porta principal i surt al carrer encara agafant-me.

Quant ja a parat de corre veig que estem al bosc.

Començo a preguntar:

-Per què m'has portat aquí?

-Mira- respon mentre da tres voltes al voltant de una roca.

De sobte surt un fum de color vermell al voltant d'ella, el fum va creixent cada vegada més, fins a arribar gaire bé tan alt com un pi adult.

Quant el fum per fi dissipa, puc veure una figura alta, amb potes grans, una cua peluda i unes ales grans i suaus.

No puc descriure com em sentia en aquell moment, era una sensació de por i sorpresa.

-Qui ets tu i que vols de mi!- dic intentant que no es noti la meva por.

-Tranquila Laia, no pretenc espantar a ningú, només volia demanar-te un favor, si us plau- diu.

-Però, que vols de mi? I per que jo? no se per què em vols a mi.

Ella apropa el cap per veure millor i em diu:

-Monta a la meva espatlla

Dubto perquè no se que em farà el monstre, però al final pujo.

Quan em arribat, veig que estem a una cova, però no una cova normal, una cova on hi ha moltíssims vidres gegants de color blau cel.

-Segueix-me- em diu mentre comença a caminar.

Em porta a un lloc de la cova on hi ha només un vidre, però el vidre té un collaret a dins.

-Veus aquell collaret de dins? Es meu, m'ho va regalar el meu pare fa molts anys, es un dels únics records que tinc d'ell. Per treureu necessito un humà que tingui un esperit valent, i tu ets la indicada. Laia, em faries un gran favor si m'ajudessis.

-D'acord però, com ho faig?- li pregunto.

-Només intenta ficar la mà dins del vidre i treu el collaret.

Vaig cap al vidre i fico la mà i ho trec. Li dono el collaret, ella fa un gest d'agraïment amb el cap i diu:

-Gràcies, Laia, sense tu no ho hauria aconseguit

-De res, m'agrada ajudar- li responc amb una somriure a la cara.

Després d'això em porta a casa i en diem adéu

-I recorda, Laia, no tots els montres fan coses dolentes, jo només volia un favor- em diu finalment.

Aquesta aventura mai l'oblidaré ha estat fantàstica!

